

คำแพง สิ่นหา

๑๖:๑๖

ฐึญาดา

มณุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซึ่ดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สภากงบุ๊คส์

พื ม (พี) ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๗๒๕

กำแพงสิเนหา

ผู้เขียน : จิฎาดา

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๕๙

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2593-0

ราคา ๓๖๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกัลภ์ฉัตต วัลลนต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติา ใจสุข ศรณีย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวไลธธา อณุกา อนันทานนท์ พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : โยธิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็นท์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร
รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญวาทร์ พงษ์ไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย
ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศ สมฤทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร
หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พิชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : ชนกร กองแข็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

“กำแพงสูงไม่ใช่เรื่องยากเย็นที่จะทำลายลงได้เพราะเป็นเพียงวัตถุ แต่กำแพงในใจของคนที่สร้างขึ้นมาจากที่ทำลายได้ยากยิ่งกว่า ดังนั้น ถ้าทำลายกำแพงในใจคนลงได้ กำแพงที่เป็นเพียงอิฐกับปูน ต่อให้สูงตระหง่านเพียงใดก็ไม่มีความหมาย”

เรื่อง *กำแพงสีเนहा* นี้เป็นความคิดของคุณโป่ง การบูร สุขวีไลธธา (คุณประดับเกียรติ ตุมประธาน) ที่เคยบอกให้ผู้เขียนเขียนนิยายรักต่างชนชั้น แต่ต้องให้นางเอกฉลาดนะ ห้ามหัวอ่อนเป็นอันขาด ซึ่งก็เข้าทางผู้เขียนอยู่แล้ว เพราะไม่ชอบนางเอกที่โดนรังแกอยู่รำไป นางเอกของผู้เขียนจึงสู้คนทุกเรื่อง

ผู้เขียนจึงได้พลอตรักต่างชนชั้น ที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธศักราช ๒๔๙๐ - ๒๔๙๕ ซึ่งเป็นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตอนนั้นข้าวเป็นสินค้าสำคัญของประเทศ รวมทั้งของโลกเลยก็ว่าได้ พระเอกของเรื่องเป็นหม่อมราชวงศ์และเป็นทหารเรือที่เคยอยากเขียนนานมาแล้ว ส่วนนางเอกนั้นเป็นลูกสาวพ่อค้าข้าว มีความรู้ เรียนจบจากปิ้ง

เรื่อง *กำแพงสีเนहा* ผู้เขียนได้สอดแทรกเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ลงไป รวมทั้งเหตุการณ์จริงอย่างเรื่องยุทธานวีเกาะช้าง แต่เหตุการณ์บางอย่างก็แค่หยิบยกมาแล้วเขียนเป็นเชิงนิยาย เพื่อจะได้อ่านแล้วไม่เครียดรับรองว่าเรื่องนี้ผู้อ่านจะได้รรถรสจากการอ่าน ได้ยิ้มไปกับความน่ารักของตัวละครที่ไม่ใช่แค่พระเอกหรือนางเอกเท่านั้น ได้ฟินไปกับความหวานของ

พระเอกที่ไม่ต้องมีฉากรักแต่ก็ตีมาไปด้วยได้ และยังได้มียัมกับความรัก
ความอบอุ่นในครอบครัวทั้งของพระเอกและนางเอก

นิยามความรักที่ว่า ‘รักเพราะรัก’ ความรักเป็นความรู้สึกส่วนลึกที่
กลั่นกรองมาจากหัวใจ เพราะหัวใจสั่งให้รัก มีใช้สมองที่ต้องคอยกลั่นกรอง
เหตุและผลมารองรับ และเวลาไม่สามารถนำมาใช้กำหนดในเรื่องของ
ความรักได้ อยู่ที่ความเข้าใจและการยอมรับซึ่งกันและกันต่างหาก

ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านคงประทับใจเรื่องราวในเรื่อง *กำแพงลิเน่หา*
เรื่องนี้ถือว่าเขียนยากเหมือนทุกเรื่องที่ผ่านมา และต้องขอขอบคุณนักอ่านจาก
เด็กดีทุกท่านที่ยังเหนียวแน่นตามอ่านนิยายของ ‘ฉัฐญาดา’ เสมอ น้องมนตรา
ที่คอยช่วยอ่าน คอยติติง และรับฟังเรื่องราวเวลาที่ผู้เขียนคิดไม่ออก

และต้องขอขอบคุณนายทหารเรือรูปหล่อ นาวาโทศชา โพธิ์ทอง ซึ่ง
อดีตเคยเป็นนักเรียนทุนของกองทัพเรือที่ถูกส่งไปเรียนจนจบจากประเทศ
เยอรมนี ที่ให้ข้อมูลหลายอย่างแก่ผู้เขียน และที่ลืมไม่ได้คือ น้องขวัญ
นาคาลัย นักเขียนคนเก่งที่เป็นคนแนะนำให้รู้จัก

ขอบคุณคุณโป่ง การบูร สุขวัญไลธรา และกองบรรณาธิการของ
พิมพ์คำสำนักพิมพ์ทุกท่านด้วยค่ะ

ขอบคุณบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด ที่มอบโอกาสให้ผู้เขียนได้มีงาน
เขียนสู่สายตาของผู้อ่าน และทำให้มี ‘ฉัฐญาดา’ ในวันนี้

และที่ลืมไม่ได้คือ ผู้อ่านที่ให้การสนับสนุน ‘ฉัฐญาดา’ ตั้งแต่เรื่องแรก
จนถึงเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่เป็ด และจะพยายามพัฒนาการเขียนของตัวเอง
ให้ดียิ่งขึ้น

ท้ายนี้ ขอให้ผู้อ่านได้พบกับ Love at First Sight แบบพระนาง
ในเรื่องด้วยค่ะ

ฉัฐญาดา

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

คนในกำแพง

ณ ทุ่งบางกะปิ พุทธศักราช ๒๕๓๐

“ง่วงนอนจัง”

เสียงบ่นนี้ม่งำตามด้วยอาการหาวหวอดที่ดังมาจากเด็กหญิงในวัย
แรกรุ่งน ผิวคล้ำแดด รูปร่างสูงแก้ง่าง ดวงหน้ามีเค้าสวยงาม ผมดำยาว
ถูกถักเป็นเปียพันไว้รอบศีรษะ สวมเสื้อกางเกงขาสั้นชุดติดกันลายสกอต
สีแดงสดใส นั่งขัดสมาธิเข้ดไปตองอยู่บนพื้นกระดานขัดมันนับตรงระเบียบ
กว้างของเรือนไม้ชั้นเดียวทรงปั้นหยาสีขาวขนาดใหญ่กั้นก หลังคามุง
กระเบื้องว่าว ตลอดตามชายคาจลุลายแบบขนมปังขิงอย่างสวยงาม

ต้นเหตุของความง่วงมาจากสายลมที่กำลังพัดจันต้นไม้อบข้างพากัน
ไหวเอน บวกกับเป็นช่วงยามเย็นแดดร่มลมตก จนเกือบทำให้เปลือกตาของ
เด็กหญิงปิดลงอยู่แล้ว ถ้าไม่ได้ยินเสียงบางอย่างดังแว่วเข้าหูเสียก่อน

“เฮ้ะ!”

คนที่กำลังจะผล็อยหลับส่งเสียงอุทานเบาๆ ดวงตากลมโตที่กำลัง
หรีปรีอจะปิดมิปิดแหล่พลันเบิกกว้างขึ้นทันควัน เพราะสิ่งที่ได้ยินนั้นคือ

เสียงบรรเลงเปียโนที่ตั้งกังวาน คลอไปกับเสียงหัวเราะต่อกระซิกที่ตั้งลอดมา ซึ่งทำให้อาคารว่างเหงาหวานนอนหายเป็นปลิดทิ้ง

เสียงที่ได้ยินบ่งบอกว่าภายในขอบรั้วกำแพงสูงลิบลิวของวังเพชรรัตน์ ซึ่งอยู่เยื้องกับบ้านของเธอจะต้องมีงานเลี้ยงอย่างแน่นอน เพราะนับแต่เจ้าของคนเก่าที่คุ้นเคยกับเธอดีชายบ้านให้เจ้าของคนใหม่ บ้านหลังดังกล่าวก็มีงานเลี้ยงแทบจะทุกสัปดาห์เลย

นับเป็นบุญวาสนาของพัทธชายิ่งนัก เพราะมีโอกาสดูเห็นเครื่องแต่งกายอันสวยงามของแต่ละคนที่มาร่วมงานจากการปีนต้นไม้เพื่อแอบดู จนเก็บเอาไปคิดอย่างหมายมั่นว่า สักวันหนึ่งจะต้องมีโอกาสมุมชูดสวยๆ แบบนั้น

“พัทธา ทำไมไม่นั่งยุกยิกไม่เป็นสุขอย่างนั้นล่ะลูก”

อธราผู้เป็นมารดานั่งพับเพียบอยู่ในชุดเสื้อผ้าปานแขนในตัวสีขาว เรียบๆ กับผ้าซิ่นสีเขียวหม่นยาวกรอมเท้า ผมสั้นถูกตัดเป็นลอนสวย ละเอียดจากใบตองที่เสียนอยู่ในมือ ก่อนจะมองไปยังบุตรสาวที่นั่งยัดคอชะเง้อชะเง้อไปมาอย่างสงสัย เพราะก่อนหน้านี้ยังเห็นเจ้าตัวจะหลบล้มหลับแหล่อยู่เลย

คนโดนทักสะดุ้งเฮือกด้วยกำลังคิดอะไรเพลินๆ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นผิดกับท่าทีก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง

“แม่จ๋า ในโน้มน่าจะมีงานเลี้ยงกันอีกแล้วนะจ๊ะ”

คำว่าโน้มนั้นที่บุตรสาวพูดถึงทำให้คนเป็นมารดาผินหน้าไปมองรั้วกำแพงอันสูงลิบลิว ที่มีป้ายอักษรสีทองว่า ‘วังเพชรรัตน์’ ติดอยู่ ราวกับจะประกาศให้ใครต่อใครรู้ถึงความสูงส่งของผู้คนที่อาศัยในนั้น

“น่าจะเป็นอย่างที่ว่าแหละจ๊ะ แต่อย่าไปสนใจเลยลูก พัทธาไม่อยากกินข้าวต้มผัดของแม่แล้วหรือจ๊ะ”

เมื่อได้ยินคำว่าข้าวต้มผัดก็ทำให้ท่าทีกระตือรือร้นต่อเรื่องที่อยู่ในความสนใจของเด็กหญิงพลันชะงักงัน ก่อนจะหันกลับมาสนใจเซ็ดใบตอง

ในมือตุ้มเต็ม ดวงหน้าฉายแววทะเล้น พลงยิ้มเป็นเส้นประจบจนเห็น
ฟันขาววาววับ ก่อนจะพูดเสียงดังกังวานสดใส

“อยากกินสิจ๊ะ ไม่มีใครทำข้าวต้มผัดได้อร่อยเท่าแม่ของพัตซา
อีกแล้ว”

คำพูดของเด็กหญิงไม่ได้เกินจริงนัก เพราะฝีมือการทำข้าวต้มผัด
รวมทั้งอาหารคาวและหวานต่างๆ ของผู้เป็นมารดานั้นอร่อยจนเลื่องลือไป
ไกล เรียกว่าผู้คนในละแวกทุ่งบางกะปิไม่มีใครไม่รู้จัก ทั้งๆ ที่ไม่เคยทำขาย
เพียงแต่ทำกินกันภายในครัวเรือน แล้วก็แบ่งปันแจกจ่ายไปตามบ้านใกล้
เรือนเคียงเท่านั้น

“ไม่ต้องมาพูดประจบแม่เลย” อรสาวพาลางกวาดตามองไปที่ทักทาย
บุตรสาว “ดูซิ เนื้อตัวมอมแมมเขียว ไปปีนต้นไม้มาอีกแล้วใช้ไหม โตเป็น
สาวแล้วนะลูก ยังเล่นซนเป็นลิงเป็นค่างอยู่อีก”

คนโดนว่ายิ้มจนตาขยับหนี ทว่ายังไม่ทันได้ตอบอะไรก็มีเสียงหนึ่ง
ดังแทรกขึ้นมาด้านหลัง

“นั่นสิยายพัตซา เรานะจะเป็นสาวอยู่แล้ว ยังชอบเล่นซนเป็นเด็ก
ผู้ชายไปได้ นี่แหละ ชอบตามใจให้ไปไหนมาไหนกับตาเพชรจนเคยตัว
รายนั้นก็ติดน้องเหลือเกิน ไปไหนก็ต้องพาไปด้วย”

ผู้มาใหม่ที่ยืนเท้าเอวส่งเสียงฉอดๆ อยู่เป็นสตรีผิวคล้ำ รูปร่างค่อนข้าง
ท้วม มีวัยไล่เลี่ยกับอรสา สวมเสื้อคอปกดสีขาวยาวสามส่วนกับผ้าซิ่น
สีน้ำตาลเชิงทอง ที่ล่าคอสวมสร้อยทองเส้นใหญ่ และตาเพชรที่พูดถึงก็คือ
พัชระซึ่งเป็นพี่ชายของพัตซาตนเอง

“ป้าหนูจ๋า เด็กซนคือเด็กฉลาดไม่ใช่หรือจ๊ะ” เด็กหญิงเจ้าของดวงตา
ดำขลับ มีหน้าซำผิวก็ยังคล้ำด้วยเช่นกัน หันไปบอกผู้เป็นป้าพลงยิ้มกว้าง
จึงโดนคนว่าจิ้มนิ้วเข้าไปที่หน้าผากอย่างหมั่นไส้ระคนเอ็นดู

“นอกจากซน ตัวยังดำปื้ออย่างกับเด็กห้องนา”

คนโดนว่ายิ้มกว้างยิ่งขึ้น ไม่ได้รู้สึกรู้สากับคำวาดังกล่าวแม้แต่น้อย

ข้ายังตอบอย่างจะฉานกลัวด้วยเสียงหัวเราะ

“พัตซาก็เป็นจริงๆ นี่จะบ้านช เพราะข้างหลังบ้านเราก็เป็นทุ่งนา และบ้านเราที่รังสิตก็ยังมีแต่ท้องนาอีก”

“ว่าแล้วยังจะมาเถียงหน้าระรีนอีกเด็กคนนี้”

นงนุชบนพุ่มพ้ออย่างไม่จริงจัง พลังมองหลานสาววัยแรกรุ่งที่แม่จะมีผิวคล้ำตามที่นางเอ่ยก่อน แต่ก็เป็นเพราะวิ่งตะลอนๆ ตากแดดอยู่ทุกที่วัน ทว่าดวงหน้านั้นมีเค้าว่าโตขึ้นต้องสวยไม่แพ้ผู้เป็นมารดาหรือน้องสาวของนางอย่างแน่นอน ดีไม่ดีอาจจะสวยกว่าด้วยซ้ำ เพราะได้ผิวพรรณจากน้องเขยซึ่งเป็นลูกหลานคนจีน

“พัตซาไม่ได้เถียงสักหน่อย แค่อธิบายให้ฟัง” เด็กหญิงบนกระป๋อด-กระเปาะ แต่ดวงหน้าก็ระจ่างด้วยรอยยิ้ม ดวงตากลมโตทอประกายวาววับ

“ป้าไม่เอากพูตกับแกแล้วยายพัตซา” คนเป็นป้าว่าพลังค้อนแล้วเลิกสนใจหลานสาว ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้างๆ ผู้เป็นน้องสาว มองไปยังกำแพงสูงที่อยู่เยื้องกับบ้านเวบหนึ่ง “บ้านในกำแพงสูงนั่นจัดงานเลี้ยงกันอีกแล้วหรือ เสียงดังมาถึงบ้านเราเชียว”

คนโดนถามหัวเราะเบาๆ “ถามเหมือนแม่หลานสาวเลย คาดว่าจะเป็นเช่นนั้นแหละจะ พี่นุชอยู่ที่นี้มาตั้งหลายเดือนยังไม่ชินอีกหรือ”

“ใครจะไปชิน ว่าแต่เลี้ยงอะไรกันแทบทุกอาทิตย์ ช่างรำรวยเสียจริงๆ” นงนุชพูดเสียงสูง

คราวนี้คนเป็นน้องสาวหัวเราะเสียงดัง “พวกนั่นคงจะรำรวยจริงอย่างที่พี่นุชว่าแหละจะ ไม่นั่นคงไม่จัดงานเลี้ยงทุกอาทิตย์หรอก รถยนต์ที่วิ่งเข้าวิ่งออกก็ราคาแพงๆ ทั้งนั้น”

“จะแพงสักแค่ไหนกันเชียว ถ้าจะซื้อจริงอย่างเราก็มีปัญญาซื้อได้” คนเป็นพี่สาวยังพูดเสียงสูง “ได้ยินคนแถวนี้พูดกันว่าพวกคนในกำแพงสูงที่ย้ายมาอยู่ใหม่นั้นเป็นเจ้าหรือ”

นงนุชถามพลังหันไปมองกำแพงสูงอีกครั้ง พลังทำปากเบี้ยเพราะ

ไม่ชอบใจนัก เดิมทีนางอยู่กับบิดาซึ่งเป็นกำนันเก่าที่ทุ่งรังสิต เพิ่งจะย้ายมาอยู่กับน้องสาวเมื่อสามเดือนที่ผ่านมา เพราะหนักคิดถึงหลานๆ ไม่ไหว

คำถามของผู้เป็นบิดาทำให้พัดชาพลันเงยหน้าขึ้นจากการเซ็ดใบตอง พลอยเงี่ยหูฟังอย่างสนใจไปด้วย เพราะนี่ก็อยากจะซักถามมารดา เรื่องนี้พอดี คนในกำแพงสูงที่ถูกเอ่ยถึงนั้นเพิ่งย้ายมาอยู่เมื่อสองเดือนที่ผ่านมา แต่ก่อนหน้านั้นเด็กหญิงก็เห็นว่ามียอดยนต์ทยอยชนข้าวของมาหลายครั้ง หลายคราวด้วยกัน

“น่าจะเป็นอย่างที่พี่นุชได้ยินแหละจ๊ะ” อรสาตอบผู้เป็นพี่สาว ขณะที่มือก็เจียนใบตองอย่างคล่องแคล่วไปด้วย “อรก็ได้ยินที่เอิบเล่าให้ฟังว่าวังเก่าที่พวกนั้นเคยอยู่โดนระเบิดลงตอนเกิดสงครามจนเสียหายและกำลังซ่อมแซมอยู่ จึงต้องย้ายมาอยู่ที่นี่ก่อน”

เอิบที่อโรสาพูดฟังถึงเป็นคนในละแวกเดียวกัน ที่มักจะรู้เรื่องราวของคนโน้นคนนั้นก่อนใครเสมอ แม้จะจริงบ้างไม่จริงบ้างก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ๆ ทุกข่าวก็มักจะมีมูลความจริง

“อ้อ เป็นพวกเจ้านี่เอง ถึงได้ทำตัวสูงส่งมองคนอื่นด้วยสายตาดูถูก ดูแคลน พี่ละเกลียดนักเชียว”

นงนุชบ่นด้วยความไม่พึงพอใจ เพราะเคยได้รับสายตาดังกล่าวเมื่อหลายวันก่อน นางกับน้องสาวถึงแม้จะไม่ได้เป็นลูกผู้ดีมีตระกูลมาจากไหน แต่ก็ได้ชื่อว่าเป็นลูกสาวคหบดีจากทุ่งรังสิต มีที่น่านับร้อยไร่ วิชาความรู้ก็พอมีไม่น้อยหน้าใคร

“ช่างเขาเถอะจ๊ะพี่นุช เราก็คงไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับพวกเขาหรอก ต่างคนต่างอยู่” อรสาเผยหน้าบอกพี่สาวยิ้มๆ

“แล้วทำไมสองคนผิวเมียนั้นถึงขายบ้านเสียละยายอร นำเสียตายออก” พี่สาวเอ่ยถามอย่างข้องใจ พลังช่วยน้องสาวเจียนใบตองด้วยอีกแรง

“สาเหตุที่สองคนผิวเมียนั้นขายบ้านคงต้องถามจากยายพัดชา เพราะสนิทสนมกับสองคนนั้นดี เห็นวังเข้าวังออกบ้านนั้นเป็นว่าเล่น”

“ว่าไวยายพัทธชา” คนเป็นป่าหันไปไล่เบียดเข้ากับหลานสาวที่นั่งเสียดหูฟัง
อยู่

“เป็นเพราะคุณน้ำเจมส์ต้องย้ายกลับไปประจำที่ประเทศอังกฤษจะ
บ้านุช คุณน้ำสิริมาจึงต้องตามกลับไปด้วย เจ้าตัวยังบ่นกับพัทธชาเลยว่าไม่
อยากจะขายบ้านและไม่อยากไป อยู่ที่นี่อากาศก็ดี ผู้คนแถบนี้ก็เป็นมิตร”

มิสเตอร์เจมส์ที่พูดถึงเป็นวิศวกรชาวอังกฤษ มีภรรยาเป็นคนไทย
ชื่อสิริมา และเป็นเจ้าของบ้านคนเก่า สนิทสนมรักใคร่เอ็นดูเธอมากกระทั่ง
สอนภาษาอังกฤษให้ จนเธอพูดเขียนอ่านได้คล่องแคล่วเกินเด็กในวัย
เดียวกัน เด็กหญิงเองก็เสียดายไม่น้อยเช่นกันที่บ้านหลังดังกล่าวต้องถูก
เปลี่ยนเจ้าของ เพราะเมื่อก่อนยังวิ่งเข้าไปเล่นในนั้นได้ เรียกว่ารู้ทุกซอก
ทุกมุมในบ้านนั้น แต่หลังจากบ้านถูกขาย เจ้าของคนใหม่ที่เธอก็เพิ่งรู้ว่าเป็นเจ้าของ
ก็ทำรั้วกำแพงใหม่สูงลิ่วอย่างที่เห็น

“ก็คงอย่างที่ยายพัทธชาว่านะยายอร หายากนะคนบ้านใกล้เรือนเคียง
ที่มีน้ำใจไม่ตรีอย่างพวกเรา สองคนผิวเมียนม่นอัธยาศัยก็ดี แม่จะคุยด้วย
ไม่กี่ครั้ง ไม่เหมือนคนมาอยู่ใหม่ แหม...สร้างรั้วเสียสูงราวกับกำแพงเมือง
จีน”

นางนุชพูดเสียงสูงติดหม่นไปเสีย ซึ่งพัทธชาก็พยักหน้าหงิกๆ อย่าง
เห็นด้วย

“ก็พวกมาอยู่ใหม่เป็นถึงเจ้านี่นา คงไม่อยากลดตัวมาคบหาสมาคม
กับชาวบ้านธรรมดาอย่างพวกเรามั้งจ๊ะ”

อรสาพูดยิ้มๆ อย่างคนมองโลกในแง่ดี แล้วลงมือห่อข้าวต้มมัด เริ่ม
จากหยิบใบตองที่ลูกสาวเซ็ดเรียบร้อยแล้ว แล้วลงมือห่อข้าวต้มมัด เริ่ม
จนส่งกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอจากกะละมังตรงหน้า แล้วใส่กล้วยน้ำว้าที่
ผ่าเป็นซีกไว้ตรงกลาง ก่อนจะใช้ตอกมัดสองห่อเข้าด้วยกันจนแน่น จากนั้น
ก็วางเรียงในซึ้ง

“พวกเราถึงจะไม่ใช่มุขที่มีตระกูล แต่ก็ได้ต่ำต้อยด้อยค่านักหรอก

เขาเรียกว่าผ้าซีริวท่อทองยะ” พี่สาวยังคงพูดเสียงขึ้นจมูก ไม่วายตัวดมอง
 ค้อนไปยังกำแพงสูง

พัดชาวางมือจากใบตองที่ช่วยมารดาเซ็ดจนเสร็จเรียบร้อย เงยหน้า
 ขึ้นมองผู้เป็นป้าแล้วยิ้มกว้างอย่างถูกใจ เพราะคำพูดดังกล่าวไม่ได้เกินจริง
 เลย ด้วยครอบครัวเดิมของมารดาเป็นคหบดีแถบทุ่งรังสิต กำหนดมิ่งผู้เป็น
 ตาของเธอนั้นใครต่อใครก็รู้จักดี มีหน้าข้ำยังเป็นผู้มีอิทธิพลอีกต่างหาก

“แม่จ๋า เตี่ยพัดชาไปเก็บดอกมะลิไว้ให้แม่ร้อยมาลัยนะจ๊ะ”

เด็กหญิงบอกพลางทำที่เป็นจ้องไปยังมะลิกอใหญ่ ที่ออกดอกขาว
 สะพรั่งด้วยท่าทีกระตือรือร้น ทว่าในใจกลับโลดแล่นไปยังกระท่อนตันใหญ่
 ที่อยู่ติดกำแพงสูง ซึ่งตัวเองชอบปีนขึ้นไปแอบดูภายในกำแพงนั้นบ่อยๆ

“ไปเถอะจ๊ะ แล้วก็ไม่ต้องปีนต้นกระท่อนขึ้นไปแอบดูคนในกำแพง
 นั้นอีกนะพัดชา”

อรสาพูดตักคอกพร้อมกับมองบุตรสาวอย่างรู้ทัน ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้ม
 แหยๆ กลับมา ก่อนร่างสูงแก้งก้างจะเดินไปคว่ำขันเงินใบใหญ่ที่วางอยู่ไม่
 ไกลมาถือไว้ หยิบหมวกเก็บใบเล็กครอบลงบนศีรษะ แล้วเดินลือๆ ลงจาก
 ระเบียงไปอย่างรวดเร็ว โดยมีนงนุชมองตามและพูดด้วยความเป็นห่วง

“เมื่อกี้แกบอกว่ายายพัดชาชอบปีนต้นไม้ขึ้นไปแอบดูพวกคน
 หลังกำแพงสูงนั้นหรือยายอร เกิดพลาดพลั้งตกลงมาแข่งขาหักจะว้ายังไง”

“ใช่จ๊ะ” คนเป็นน้องสาวพยักหน้ายิ้มๆ “ยายพัดชาชอบแอบดูเสื้อผ้านี้
 ที่เขาสวม แล้วก็มารบเร้าให้อรตัดแบบนั้นให้บ้าง ทำทางจะมีหัวด้านนี้อยู่
 แล้วพี่นุชก็ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกจ๊ะเรื่องตกต้นไม้ หลานสาวของพี่นะ
 ปีนต้นไม้แก้งกราวกับลิงวอก”

“แก่งยังงายายพัดชาที่เป็นผู้หญิง จะไม่ให้ป็นห่วงคงไม่ได้หรอก ส่วน
 เรื่องที่ว่าแม่หลานสาวตัวดีมีหัวทางด้านเสื้อผ้านี้ ก็คงได้มาจากแก่นั้นแหละ
 ยายอร เพราะแกเองก็ตัดเย็บเสื้อผ้าได้สวยเหมือนช่างมืออาชีพนี่นา”

สิ่งที่นงนุชพูดก็ไม่ได้เกินความจริงอีกเช่นกัน น้องสาวของนางนั้น

นอกจากจะทำขนมและกับข้าวอร่อยชนิดหาตัวจับยากแล้ว ยังมีหัวด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าอีก ถ้าเห็นเสื้อผ้าของใครสวยแปลกตา มองปราดเดียวก็สามารถตัดเย็บตามได้ มีหน้าซำยังมีลูกเล่นเก๋ๆ มากกว่าเสียอีก ไม่แปลกที่พรสวรรค์ดังกล่าวจะถ่ายทอดมาสู่หลานสาวของนาง

“หลานสาวที่นูชนะเก่งหลายด้านจนไม่รู้ว่าจะเอาดีด้านไหนกันแน่” อรสาพูดแล้วยิ้ม ซึ่งพี่สาวก็พยักพยิตอย่างเห็นด้วย

“นั่นสิ พี่จำได้ว่าแม้แต่ชีควายที่ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ ยายพัดชาก็ยังทำได้ดีไม่แพ้เด็กตามท้องนา สมกับเป็นหลานสาวกำนันมิ่งจริงจิง”

ระหว่างเกิดสงคราม อรสาพาครอบครัวหลบระเบิดไปอาศัยที่บ้านบิดาซึ่งเป็นบ้านเกิด บรรยากาตห้องทุ่งนาถูกอกถูกใจบุตรสาวของนาง ยิ่งนัก เนื่องจากได้ลองหัดชีควายเป็นครั้งแรก

“นอกจากชีควายได้ดีอย่างที่พี่นุชว่า แม้แต่ม้า ยายพัดชาก็ทำได้ดีไม่แพ้กัน”

“ม้า! เกทหมายถึงขี่ม้าหรือยายอร” นงนุชร้องถามเสียงหลง

“ใช่จ๊ะ ขี่ม้า” คนเป็นน้องสาวพยักหน้า “มิสเตอร์เจมส์มีม้าพันธุ์อาหรับคู่หนึ่ง เพราะคุณสิริมานะชอบขี่ม้ามาก ก็เลยจับยายพัดชาหัดขี่ด้วย อรเองก็เพิ่งจะมารู้ว่าแม่ลูกสาวขี่ม้าเป็นกับเขาก็เมื่อไม่นานมานี้เอง”

“ตายแล้วหลานสาวนั้น ทำไม่ถึงได้โลดโผนอย่างนี้” คนเป็นป้าพูดพลางยกมือขึ้นทาบอกเพราะตกใจกับสิ่งที่ได้รับรู้จากน้องสาว “ตอนเห็นชีควายพี่ก็ยั้งนึกกลัวจะพลัดตกลงมา แต่นี่ม้ามันสูงแถมวิ่งเร็ว ไม่ตกลงมาแข่งหักก็บุญแล้ว”

“ยายพัดชาขี่ม้าเก่งจนมิสเตอร์เจมส์ชมเปาะ เก่งกว่าคนสอนอย่างคุณสิริมาเสียอีก”

“แล้วผิวแกไม่ว่าอะไรเลยหรือไงที่แม่ลูกสาวโลดโผนแบบนี้” นงนุชถามพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ทั้งที่พอจะเดาคำตอบได้

“จะว่าอะไรละ เห็นดีเห็นงามไปด้วยละสิไม่ว่า บอกว่าลูกสาวเก่งถูกใจ

ไปหมดทุกอย่าง” อรสาพูดถึงวิศาลผู้เป็นสามีด้วยสีหน้ายิ้มๆ

“นี่ดิฉันที่ผิวแกเป็นแค้ลูกหลานคนจีน ถ้าเป็นคนจีนแท้ๆ ป่านนี้ ยายพัชราคงกลายเป็นลูกชังไปแล้ว”

สิ่งที่ผู้เป็นพี่สาวพูดอรรถาภิเษกเห็นด้วย เพราะคนจีนส่วนใหญ่มักจะ ห่มเหตความรักให้บุตรชายมากกว่าบุตรสาว โชคดีนักที่สามีของนางแม่จะเป็นลูกหลานคนจีน แต่ก็ยังเป็นชั้นปลายแถว ช้ายังมีหัวคิดทันสมัย จึงไม่ได้ ให้ความสำคัญแก่บุตรชายเพียงคนเดียวเหมือนครอบครัวอื่น

“แล้วนี่ตาเพชรไปไหนล่ะ” คนเป็นป้าถามหาหลานชายคนโต

“ตามพ่อเขาไปโรงสีตั้งแต่เช้าแล้วจ๊ะ”

คนถามหาหลานชายหนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยถึงเรื่องที่ค้างคาใจ “ตกลงแกสองคนผิวเมียจะให้ตาเพชรไปเรียนต่อที่อังกฤษหลังจบ ม. ๘ จริงๆ หรือ ไม่ได้ไปไหนหรือยายอร”

คำถามดังกล่าวทำให้รอยยิ้มของอรสาค่อยๆ หุบลง และมีร่องรอย ความวิตกกังวลบนใบหน้าทันที

“ออร์ก็คิดไม่ต่างจากพี่น้องหรอกจ๊ะ แต่พ่อตาเพชรบอกว่าส่งไปตอน อายุเท่านี้แหละกำลังดี จะได้ไม่ลืมภาษาไทย และยังได้ภาษาอังกฤษเพิ่มด้วย ตาเพชรเองจะครบสิบแปดอีกไม่กี่เดือน ก็คงจะดูแลตัวเองได้แล้ว”

“เออละ ในเมื่อพ่อตาเพชรคิดอย่างนี้ก็คงต้องแล้วแต่เขา พี่ก็แค่ เป็นห่วงว่าอายุยังน้อยนัก ไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองจะลำบากเอา”

“เรื่องนี้เดี๋ยวคงต้องคุยกันอีกครั้ง คนกลางอย่างตาเพชรคงจะตอบ คำถามนี้ได้ดีที่สุด” อรสาพูดตัดบทก่อนจะหันไปสนใจข้าวต้มผัดในซึ่งที่เริ่ม จะส่งกลิ่นหอม

“บ้านหลังใหม่ของแกนี่สวยจังวะละดู สม่กับที่เป็นบ้านแบบโคโลเนียล อย่างแท้จริง ฉันทิดถูกที่ตามแกมาเที่ยวด้วยคราวนี้”

ฉัตรพงษ์ บริรักษ์สกุลวงศ์ อยู่ในชุดเครื่องแบบนักเรียนนายเรือ

สีขาวสะอาดเอี่ยมขึ้น แล้วจึงเดินไปยืนเคียงข้างร่างสูงใหญ่ของหม่อมราชวงศ์ พิษณุวัชร เทพรัตน์ ผู้เป็นเพื่อนสนิท ซึ่งยืนกอดอกอยู่ตรงริมกำแพงสูง ด้านหนึ่งของตึก

“ท่านพ่อตรัสกับฉันว่าเจ้าของบ้านคนเก่าเป็นชาวอังกฤษ แต่มีภรรยาเป็นคนไทย ดังนั้นจึงไม่แปลกที่บ้านหลังนี้จะ เป็นแบบโคโลเนียลแท้ อย่างที่ แกว่า”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มในชุดเครื่องแบบสีขาวเช่นเดียวกับเพื่อนบอก เสียงเรียบ เขามองไปยังบ้านหลังใหม่ซึ่งเป็นตึกกิ่งปราสาทสองชั้นหลัง โอฟาร์สีเหลืองอ่อน หลังคามุงกระเบื้องวาว ตัวตึกมีส่วนโค้งหักมุม อีกทั้ง ยังมีเฉลียงกว้างโอบล้อมโดยรอบบริเวณชั้นสองตามแบบสถาปัตยกรรม ของตะวันตก ผังตอมนบน หัวเสา ขอบหน้าต่าง รวมทั้งลูกกรงระเบียง ประดับด้วยลายปูนปั้น ประตูและหน้าต่างเป็นไม้ที่ถูกแกะสลักอย่างงดงาม ที่เด่นสะดุดตาสายตา คงเป็นป้อมปราการสีขาวบนยอดตึก

“อ้อ เจ้าของเดิมเป็นชาวอังกฤษนี่เอง แต่จะว่าไปแล้วก็มีแค่ตัวตึก เท่านั้นนะที่เป็นแบบยุโรป รอบๆ ข้างนี้เป็นแบบไทยแท้เลยนะ ภูเก็ต เหมือนฉันใหม่กว่าคล้ายกับวังเดิมของเก่าที่โดนระเบิดลงไม่มีผิด”

ฉัตรพงษ์พูดยิ้มๆ แล้วมองไปยังอาณาเขตของบ้านที่ค่อนข้างกว้างขวาง จากประตูรั้วด้านหน้าจนถึงตึกใหญ่มีทางเดินคดเคี้ยวปูด้วยอิฐ สีแดง ขนาบข้างด้วยพุ่มไม้ประดับและไม้ดอกที่ออกดอกสะพรั่งจนส่งกลิ่นหอมราวรินตลอดสองข้างทาง แล้วจึงเป็นสนามหญ้าเขียวขจีที่เขากับเพื่อน ยืนอยู่ ถัดไปทางซ้ายมือมีบึงขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยบัววิกตอเรียที่จะเริ่มบานในตอนนี้

“อืม คงเป็นเพราะบรรยากาศคล้ายกับวังเก่าด้วยมั้ง ที่มีส่วนทำให้ ท่านพ่อตัดสินใจพระทัยซื้อจากเจ้าของเก่า ทั้งที่ราคาแพงมหาศาล” หม่อมราชวงศ์หนุ่มบอกผู้เป็นเพื่อน

“ราคามหาศาลแต่ก็คุ้มกับสิ่งที่ได้ไม่ใช่หรือ บ้านที่มีต้นไม้ดอกไม้

เยอะๆ แบบนี้ดีซะหมด ได้สูดอากาศบริสุทธิ์”

พูดจบฉัตรพงษ์ก็สูดลมหายใจลึกๆ รับอากาศบริสุทธิ์เข้าไปจนเต็มปอด ซึ่งอาการดังกล่าวก็เรียกรอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาของคนนี้เป็นเพื่อนที่เวลานี้ไปยืนฟังอยู่ใต้ต้นกล้วยพฤษ์ ที่ออกดอกสีขาวอมชมพูสะพรั่งก่อนจะพ่ายหน้าเห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว

“อืม ฉันก็ชอบอากาศ รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่นี่ อีกทั้งผู้คนรอบข้างก็ดูเป็นมิตรดี ครั้งแรกที่ท่านพ่อตรัสว่าจะซื้อบ้านใหม่ที่ทุ่งบางกะปิ ฉันยังนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะเป็นอย่างไรร เพราะไม่เคยมาแถบนี้เลยสักครั้ง เคยนึกว่าทุ่งบางกะปิคงมีแต่ทุ่งนาและฝูงวัวควาย ไม่คิดเลยว่านอกจากทุ่งนาเขียวชอุ่มแล้ว ยังมีเรือนปั้นหยาหลังงามๆ ให้เห็นอีกต่างหาก”

ตั้งแต่ครอบครัวย้ายบ้านใหม่ หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรเองก็เพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกเช่นกัน เพราะที่ผ่านมามีติดภารกิจซ่อมกีฬารักบี้ที่โรงเรียนนายเรือทูลเกล้าฯ เพิ่งจะว่างก็วันนี้

“แกหมายถึงเรือนไทยสี่ขาชั้นเดียวหลังที่อยู่เยื้องๆ กับประตูบ้านของแกหรือเปล่าละ เมื่อกี้ตอนนั่งรถเข้ามาฉันก็มองอยู่เหมือนกัน งามอย่างที่ว่าจริงๆ บ้านหลังนั้นปลูกอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้ดอกไม้ประดับ น่าอยู่ชะมัด ตอนนี่ในพระนครมองไปทางไหนก็เห็นแต่ตึกแบบโคโลเนียลแทบทั้งนั้น อ้าว...แล้วนั่นแกจะรีบร้อนไปไหนวะ ไม่อยู่ฟังคุณเอื้อยว่าที่คูหมั้นเล่นเปียโนเพลง “Moonlight Sonata” ของบีโธเฟนหรือไง”

ฉัตรพงษ์ผู้มีรูปร่างสูงแต่ตัวบางกว่าพูดกระเซ้าแกมหัวเราะ เมื่อเห็นเพื่อนเดินลึ่วๆ ตรงไปยังทางเดินคดเคี้ยวที่ทอดยาวไปสู่ประตูด้านหน้า

“พูดมากจริง รีบๆ ตามมาเถอะ ฉันจะพาแกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ข้างนอกโน้น ชื่นชั๊กชั๊กเดี่ยวใครมาเห็นชั๊กก็ได้ไปกันพอดี” พูดพลางเร่งฝีเท้าจนผู้เป็นเพื่อนแทบจะต้องออกแรงวิ่งตาม กระทั่งมาถึงป้อมยามหน้าประตู

“คุณชายจะไปที่ไหนหรือครับ” บุญมีผู้ทำหน้าที่เปิดปิดประตูเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพจากในป้อมยาม

“จะออกไปข้างนอก รีบเปิดประตูให้ฉันทันหน่อย” เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาปานเทวดาบอกเสียงเข้ม ซึ่งชายวัยกลางคนก็รีบเปิดประตูให้โดยมิรอช้า

หลังจากออกมาได้หม่อมราชวงศ์หนุ่มซึ่งมีสายเลือดสีน้ำเงินเข้มซันก็ทอดถอนใจยาว กวาดตามองบรรยากาศรอบกายด้วยความพึงพอใจ จนฉัตรพงษ์ก็ก้าวตามมาติดๆ ถึงกับหัวเราะก๊ากด้วยความขบขัน เมื่อเห็นกิริยาดังกล่าวของเพื่อน

“คุณเอื้อยอุตส่าห์เล่นเปียโนเพลง “Moonlight Sonata” ให้ใครบางคนฟัง แต่คนคนนั้นกลับเดินออกมาชมจนทรมานไม่เสียนี้ ไม่กลัวเจ้าตัวเสียใจแยะหรือครับคุณชายณ”

“ถ้าเกออยากฟังเพลงที่วานั้นนั้นก็กลับเข้าไปก็ได้ละ ฉันทไม่ว่า” คนถูกกระช้ำไม่เลิกพูดเสียงหนัก ทำเอาผู้เป็นเพื่อนส่ายหน้าพลาบปากไม้โบกมือ

“คงไม่ละ ฉันทไม่ว่างไปยืนตัวลีบเวลาอยู่ต่อหน้าหม่อมมา แค่อุ๊ยที่โรงเรียนก็เต็มกลืนแล้ว”

หม่อมมาที่ฉัตรพงษ์พูดถึงคือหม่อมราชวงศ์นภดารา เทพรัตน์ มารดาของผู้เป็นเพื่อน เขารู้จักสนิทสนมกับคุณชายณมาตั้งแต่หัวเท่ากำปั้น เพราะพลเรือตรีจักรภพ บริรักษ์สกุลวงศ์ บิดาของเขานั้นถูกส่งไปเรียนด้านการทหารที่ประเทศอังกฤษ พร้อมกับหม่อมเจ้าอลงกต เทพรัตน์ บิดาของผู้เป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเป็นวัยรุ่นน จึงรักใคร่สนิทสนมกันดีจนมาถึงรุ่นลูก แม้แต่การเลือกสอบเข้าเป็นนักเรียนนายเรือก็ยังเลือกเหมือนกันอีก

“แกก็พูดเกินไป ฉันทไม่เคยเห็นแกยืนตัวลีบเลยสักครั้งเวลาคุยกับหม่อมแม่” หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรค์ค่อนข้างอดเพื่อน

“ใครบอกละ ฉันทเกร็งทุกครั้งที่เวลาพบหน้า หม่อมมาทำท่าอย่างกับครูฝ่ายปกครองที่คอยจับผิดนักเรียนยังงี้ยังงั้น ฉันทยังคิดไม่ออกเลยว่าใครหนอจะมาเป็นศรีสะเก้าของหม่อมมาได้ แต่ตอนนั้นดูแล้วคนโปรดก็คงไม่พ้นคุณเอื้อยใช้ไหมณ” ฉัตรพงษ์พูดกระช้ำเรื่องเดิมอีกครั้ง แต่คราวนี้คน

ถูกกระชากกลับตีหน้าขีมีหันที่

“แกไม่ต้องมาทำเป็นไม่รู้เลย เอื้อยจะเป็นคนโปรดหรือไม่โปรด ฉันไม่รับรู้ด้วย เพราะฉันไม่เคยมองเธอเป็นอื่นนอกจากน้องเท่านั้น แล้วแกก็เลิกเรียกเธอว่าเป็นว่าที่คู่หมั้นฉันเสียที”

คนถูกว่าหัวเราะชอบใจ ไม่มีท่าทีสลดเลยแม้แต่หน่อย

“ฉันก็พูดไปตามที่เห็น ถ้าหม่อมอาเห็นดีเห็นงามในตัวคุณเอื้อย จะให้แกแต่งงานกับเธอในอนาคต แกจะทำอย่างไร นี่ฉันถามเล่นๆ นะ”

ทำไมฉัตรพงษ์จะไม่รู้ว่าหม่อมแม่ของเพื่อนนั้นแสนจะหยิ่งทะนงในชาติกำเนิดทั้งของตนเองและของสามียิ่งนัก ถ้าเขาไม่ใช่ลูกชายสหายสนิทของผู้เป็นสามี คงไม่ได้เดินเข้าเดินออกภายในวังเก่า รวมทั้งบ้านหลังใหม่ เป็นว่าเล่นได้หรอก ยิ่งเพื่อนสนิทเป็นบุตรชายคนเดียวด้วยแล้ว มีหรือคนที่จะมาร่วมวงคว้านว่านเครือจะไม่ถูกคัดสรรเป็นอย่างดี

“ถามเล่นๆ แต่ฉันขอตอบจริงๆ นะฉัตรพงษ์” นานที่ปีหนที่หม่อมราชวงศ์หนุ่มจะเอ่ยนามจริงของผู้เป็นเพื่อน “คนอย่างฉัน ถ้าจะมีคนรักจนถึงขั้นแต่งงาน ฉันต้องเลือกด้วยตัวเองเท่านั้น ใครก็ตามมางการชีวิตฉันไม่ได้ แม้แต่หม่อมแม่ เพราะคนที่อยู่อยู่กับฉันชั่วชีวิตคือคนที่ฉันเลือกและรักเท่านั้น จำใส่ใจเอาไว้เลยนะ”

คนถูกบอกให้จำยิ้มกว้างพร้อมกับยกมือขึ้นแตะทางคิ้วขวา เหมือนกำลังพูดกับผู้บังคับบัญชา “กระผมจะจำไว้ขอรับ”

แม่เสียงเปียโนเพลง “Moonlight Sonata” จะดังกังวานหวานแว่วมา แต่ก็ไม่ได้ทำให้หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรส์สนใจแต่ประการใด เพราะมีสิ่งจูงใจมากกว่า นั่นคือเรือนไทยชั้นเดียวหลังคาทรงปั้นหยาสีขาว ซึ่งอยู่เยื้องกับจุดที่เขาและเพื่อนยืนอยู่นั่นเอง

“เรือนหลังนั้นงามอย่างที่แกว่าจริงๆ” ฉัตรพงษ์พูดพลางมองไปยังเรือนไทยเขม็ง

“อืม” หม่อมราชวงศ์หนุ่มพยักหน้ารับ ยังไม่ละสายตาจากสิ่งที่มี

“อย่างกับบ้านตุ๊กตา”

“ฉันคิดว่าที่แกมองว่าเรือนหลังนั้นเหมือนบ้านตุ๊กตา คงเป็นเพราะบ้านของแกหลังใหญ่อย่างกับปราสาทนะสิ แต่ฉันขอบอกตามตรงเลยว่า กำแพงบ้านแกที่สูงจนทำลายทัศนียภาพรอบๆ จนหมด ถ้าไม่เดินออกมาข้างนอกก็คงไม่รู้ว่านอกจากจะได้พบกับเรือนไทยหลังงามๆ แล้ว ยังได้เห็นทุ่งนาสีเขียวขจีนั้นอีก เห็นแล้วสดชื่นเป็นบ้า”

พูดจบฉัตรพงษ์ก็สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอดอีกครั้ง เขายกแขนทั้งสองข้างราวกับต้องการกอบโกยอากาศบริสุทธิ์รอบตัวเข้าปอดให้มากที่สุด

“ก็จริงของแก ถ้าฉันรู้ล่วงหน้าว่าหม่อมแม่จะสั่งทำกำแพงสูงถึงเพียงนี้คงเอ่ยปากห้ามไปแล้ว” หม่อมราชวงศ์หนุ่มพูดพลางเลิกคิ้วขมด้วยความแปลกใจ เมื่อหันไปเห็นกระท่อมต้นใหญ่ที่อยู่ริมกำแพงด้านหนึ่งสันไหวเหมือนมีอะไรอยู่บนนั้น จึงพุ่งสายตามองแล้วชี้ให้เพื่อนดู

“ฉัตร แกช่วยฉันมองหน่อยซิว่าบนต้นกระท่อมนั้นมีคนอยู่ใช่ไหม”

ฉัตรพงษ์เขม่นมองตามแล้วพยักหน้า

“น่าจะมีคนอยู่บนนั้นจริงๆ แต่ขนาดมองจากตรงนี้ก็ยังไม่เห็นว่ากะท่อมนั้นटकเต็มต้น น่ากินชะมัด ไปดูกันเถอะว่าใครหนอช่างปีนขึ้นไปได้ สูงไม่น้อยเลยนะนั่น ถ้าตกลงมาแข่งเขาก็หักกันพอดี”

คนเห็นเป็นคนแรกอย่างหม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรนั้นเดินนำลิ่วๆ ตรงไปยังต้นกระท่อมอย่างรวดเร็ว ด้วยอยากรู้นักว่ใครกันที่อุตรปีนขึ้นไปนั่งอยู่บนนั้น

๒

เด็กกะโปโล

ขณะเดียวกันพัดชาที่ขึ้นมานั่งอยู่บนคาบของกระทอนต้นไทรใหญ่ เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง ก็เริ่มนั่งชุกชุกอยู่ไม่สุข เพราะถูกเจ้าถีนอย่างมดแดงรังควานอย่างหนัก จนต้องสังหารไปเสียหลายตัว ก่อนจะสะดุ้งเฮือกจนเกือบพลัดตกลงไปด้านล่าง เมื่อได้ยินเสียงเรียกไม่คุ้นหูที่ตั้งอยู่ที่ใต้ต้น

“ไอ้หนู ขึ้นไปทำอะไรอยู่บนนั้น เดียวก็ตกลงมาขาแข้งหักหรอก”

คนถูกเรียกว่าไอ้หนูเลยลืมนมแดงไปชั่วขณะ เมื่อกลับมามองก็เห็นชายหนุ่มสองคนในเครื่องแบบสีขาว ที่น่าจะอายุมากกว่าเธอหลายปียืนอยู่ข้างรั้วยังตาตัวเห็นเธอเป็นเด็กผู้ชายเสียอีก จึงนึกจุนระคนขุนเคืองเลยหันไปบีมนมแดงที่กำลังกัดแขนเธอจนแดงก้น ก่อนจะเซิดหน้าป็นขึ้นไปยังกิ่งที่มีกระทอนลูกที่หมายตา เลิกสนใจคนแปลกหน้าทั้งสอง

“เฮ้ย! ไอ้หนู ไหนๆ ก็อยู่บนนั้นแล้ว เก็บกระทอนส่งลงมาให้พี่ ลักสองสามลูกสิ” นัตรพวงขี้ยืนอยู่ที่ใต้ต้นตะโกนบอกเสียงดัง

คนอยู่บนต้นกระทอนหนึ่งไปชั่วคราว คุดยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้ากระทอนลูกโต บิดจากขั้วแล้วโยนลงไปข้างล่างตามที่ถูกขอ

ทันที

“เฮ้ย! ค่อยๆ ลีไอ้หนู โยนลงมาแบบนี้เกิดหัวแตกขึ้นมาจะทำไง”

เสียงตะโกนที่ดังโหวกเหวกช่วยให้อารมณ์ฉุนๆ ระคนพุ่งเคื่องของเด็กหญิงค่อยคลายลง นึกสมน้ำหน้า ก็ให้เธอโยนลงไปเองนี่นา ถ้าไม่รู้จักหลบจะมาโทษกันได้ยังไง

“กระท้อนลูกแคะนี้ไม่ถึงกับหัวแตกหรอกน่า”

เสียงใสแจ๋วของคนที่อยู่บนต้นกระท้อนทำให้หม่อมราชวงศ์หนุ่มที่เกือบจะถูกกระท้อนลูกโตหล่นใส่ศีรษะต้องเงยหน้าขึ้นไปมองอีกครั้ง พลันก็เขม็งก็ขมวดเข้าหากันอย่างไม่เชื่อสายตา

“อ้าว เด็กผู้หญิงนี่หว่า”

ฉัตรพงษ์เองก็มีอาการไม่ต่างกัน “นั่นสิวะ ตอนแรกคิดว่าเป็นเด็กผู้ชาย แต่เด็กผู้หญิงอะไรซุกซนอย่างนี้ ไม่กลัวตกลงมาขาแข้งหักบ้างหรือไงนะ”

พัดชาที่ได้ยินชายหนุ่มทั้งคู่มุดถึงตัวเอง ก็นึกหัวเราะเยาะคนพูด คนปีนต้นไม้เก่งกาจเช่นเธอนะหรือ ไม่เคยเลยสักครั้งที่จะพลาดท่า เดี่ยวจะแสดงให้ดูเป็นขวัญตา ว่าแล้วก็ไต่ลงจากคาคบที่ตัวเองนั่ง ทว่าเป็นเพราะอยากจะลบคำสบประมาทมากไปหน่อย เลยขาดความระมัดระวังจนพลาดเหยียบกิ่งไม้เข้า ทำให้ร่างผอมบางเสียวหลักหล่นตุ้บลงไปนอนแอ้งแม้งตรงหน้าชายหนุ่มทั้งคู่พอดี

“เฮ้ย! อะไรกันวะ” เสียงอุทานดังมาจากชายหนุ่มทั้งคู่ ที่ลู่อู ก็เห็นเด็กผู้หญิงซึ่งส่งเสียงแจ๋วๆ อยู่บนต้นกระท้อนหล่นตุ้บลงมาตรงหน้า

“โอ๊ย!”

เสียงร้องที่ดังตามมามาติๆ จากเจ้าของร่างผอมบางซึ่งหล่นตุ้บลงมาและที่ร้องโอดโอยก็ไม่ใช่เพราะเจ็บที่หล่นลงมาแต่อย่างใด ด้วยกิ่งไม้ที่เหยียบนั้นไม่ได้สูงจากพื้นนัก แต่เป็นเพราะถูกมดแดงซึ่งไต่อยู่บนพื้นกัดต่างหาก

“เจ็บตรงไหนบ้างหนุ” ฉัตรพงษ์ถามด้วยความเป็นห่วง

คนถูกถามรู้สึกเสียหน้า เมื่อลุกขึ้นได้จึงใช้เท้ากระแทบมดแดงบนพื้น
 ดับอารมณ์โมโห

“คงไม่เจ็บเท่าไรหรอกมั้งไอ้ฉัตร ยังลุกขึ้นกระแทบมดแดงได้นี่หว่า”
 หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรพิศุดด้วยน้ำเสียงเจือความขบขัน เมื่อเห็น
 เด็กหญิงที่เพิ่งตกจากต้นไม้ลุกขึ้นมากระแทบมดแดงเป็นพัลวัน “เด็กผู้หญิงอะไร
 ปีนต้นไม้ ชนอย่างกับเด็กผู้ชาย”

คนถูกท้าวว่าชนอย่างกับเด็กผู้ชายมองหน้าคนพูด แล้วถามอย่างไม่
 สบอารมณ์นัก

“เด็กผู้หญิงปีนต้นไม้ผิดตรงไหนไม่ทราบ”

“แน่ะ ว่าแล้วยังจะเถียงอีก”

คุณชายถุกอดดอกพลาญกวาดตาคมกริบมองเด็กผู้หญิงผอมสูงตรง
 หน้า ที่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับน้องสาวของตนอย่างแปลกใจระคน
 สงสัย เพราะจากคำพูดคำจาจะฉานไม่น่าจะใช้ลูกสาวชาวบ้านทั่วๆ ไป
 หน้าตาก็ดีทีเดียว เสียแต่ผิวคล้ำไปหน่อยเท่านั้น และที่เข้าใจว่าเป็นเด็ก
 ผู้ชายก็เพราะหมวกเก็บปิ่นศีรษะเล็กๆ นั้นเอง

“ตกลงเจ็บตรงไหนบ้าง”

ฉัตรพงษ์ถามย้ำพลาญเก็บกระท้อนสีเหลืองลุกโตขึ้นมาจากพื้น แล้ว
 ก็น้ำลายสอหนักอวยากกินขึ้นมาทันใด

“ไม่เจ็บหรอก ตกต้นไม้แค่นี้เอง”

คนตกต้นไม้พูดอย่างไม่ยั้ง ทั้งที่ความจริงจะว่าไม่เจ็บเลยก็คงไม่
 ถูกต้องนัก เธอเจ็บตรงกันบ้างแต่ไม่มาก ถ้าไต่ต้นไม้ไม่มีไม้แห้งทับถม
 รองรับเอาไว้ละก็ คาดว่าคงจะเจ็บมากกว่านี้ แต่เรื่องอะไรจะแสดงอาการ
 ให้เห็นเล่า จะได้ถูกหัวเราะเยาะปะไร โดยเฉพาะจากผู้ชายตัวสูงที่ยืน
 กอดดอกยี่มณีดูๆ เหมือนกำลังยิ้มเยาะเธอนั่นละ

“แล้วเรานะชื่ออะไร บ้านอยู่แถวนี้หรือไง” คนยืนกอดดอกถาม

คนถูกถามเข้มปากแน่นด้วยไม่อยากจะบอกชื่อตัวเองแก่คนแปลก

หน้า แต่ถ้าทำอย่างนั้นอีกฝ่ายก็จะหาว่าเธอไม่มีมารยาทอีก จึงบอกออกไปอย่างไม่เต็มใจนัก

“ชื่อพัตชา บ้านอยู่ตรงโน้น” คนพูดซึ่งไปยังเรือนหลังสีขาว พลังถอดหมวกที่สวมออก เผยให้เห็นผมดำขลับที่ถูกถักเป็นเปียพันไว้รอบศีรษะ

“เรือนตุ๊กตานั่นนะเธอ” หม่อมราชวงศ์พิชญ์วัชรธำถามด้วยความตื่นเต้น

“ใช่” เจ้าของเรือนตอบด้วยน้ำเสียงเจือความภาคภูมิใจ หลายคนที่เห็นบ้านของเธอมักจะพูดอย่างนี้

ฉัตรพงษ์มองเด็กหญิงร่างผอมสูง ผิวออกคล้ำ ในชุดเสื้อกางเกงติดกันขาสั้นลายสกอตสีแดง ที่แม่เนื้อตัวจะมอมแมมด้วยเศษใบไม้และคราบดิน แต่ก็ปกปิดความงดงามไว้ไม่ได้ หน้าตานั้นสื่อเค้าว่าอีกไม่กี่ปีต้องสวยชนิดหาตัวจับยากเลยทีเดียว อีกทั้งท่าทางก็ฉลาดเฉลียว แถมไม่ยอมคนเสียด้วย

“พูดจาไม่เพราะเลยนะเรา หางเสียงก็ไม่มี เรียนหนังสือคุณครูไม่เคยสอนเลยหรือไง” คนเกิดในราชสกุลตำหนิติเตียน

คนถูกตำหนิทำหน้าอ้งำ นัยน์ตาโตวาววับ

“สอน แต่ไม่อยากจะพูดกับคนแปลกหน้า”

นัยน์ตาคู่คมของคนถูกว่าแปลกหน้าเป็นประกาย นึกอยากจับร่างผอมบางตรงหน้ามาเขย่าให้หัวสั้นหัวคลอนหนัก เด็กอะไร ว่าแล้วยังจะเถียงคำไม่ตกปากอีก ก่อนจะหันไปดำเพื่อนสนิทที่ยืนหัวเราะหิๆ อยู่ข้างๆ

“หัวเราะอะไรไอ้ฉัตร”

“ข้าคนแปลกหน้า” ฉัตรพงษ์ตอบเพื่อนแล้วจึงหันไปทางเด็กหญิงที่ยืนทำหน้าอ้งำอยู่ “ขอบใจนะหนูสำหรับกระท้อน แม้จะโยนลงมาจนเกือบถูกหัวเพื่อนพี่ก็ตาม พี่ชื่อฉัตรพงษ์ เรียกว่าพี่ฉัตรก็ได้ แล้วหนูชื่ออะไรนะ เมื่อกี้ฟังไม่ถนัด”

คนถูกเรียกว่าหนูแม้จะไม่ค่อยชื่นชอบกับคำเรียกเท่าไรนัก แต่เป็น

เพราะว่าเขาพูดไปเพราะน่าฟังกว่าคนตัวสูงอีกคน เด็กหญิงจึงยอมพูดดีด้วย
“ชื่อพัทธชาคะพีฉัตร”

คำตอบของเด็กหญิงสร้างความหมั่นไส้ให้ราชินิกุลหนุ่มไม่น้อย ที่กับ
เขา เจ้าตัวพูดแบบไม่มีหางเสียง แต่กับเพื่อนของเขากลับพูดจาดี ซ้ำยังเรียก
พี่อีก

“ส่วนเพื่อนที่คนนี่มีชื่อเจ้า” ฉัตรพงษ์บอกเด็กหญิงพลางยิ้ม แล้วชี้
มือไปยังเพื่อนที่ยืนบนหน้าดอยอยู่ “ชื่อหม่อมราชวงศ์พิเชษฐวัชร หรือคุณชาย
ณู”

พัทธชาธองอ้อในใจ ที่แท้ก็มีชื่อเจ้านี่เอง ถึงได้ทำท่าทางหยิ่งๆ ไม่
เหมือนคนเป็นเพื่อนสนิท อย่างนี้ก็แสดงว่าเป็นคนในรั้วกำแพงน้อย่าง
แน่นอน

“ไหนลองเรียกพี่ณูสิ” คนที่มีชื่อเจ้าแก้งบอกเสียงเข้ม อยากจะรู้
นึกเชื่อว่าจะเรียกเขาว่าพี่บ้างไหม

คนถูกสั่งให้เรียกพี่ไม่ได้เรียกตามแต่อย่างใด เพราะคำที่หลุดจาก
ปากคือ “คุณชายณู”

เจ้าของคำสั่งฟังคำเรียกขานของเด็กหญิงแล้วก็จุกนึก ให้เรียกพี่
ดันมาเรียกเขาว่าคุณชายณูอีก ทว่ายังไม่ทันจะพูดอะไร ฉัตรพงษ์ก็อุทาน
เสียงดังขึ้นมาเสียก่อน

“อ้าว ไฉนดู นั่นหญิงนี่นี่ เดินหน้าตาตื่นออกมาโน่น”

พัทธชาหันไปมองคนที่เดินมา ก็เห็นเด็กหญิงรูปร่างบอบบาง หน้าตา
สะสวย และน่าจะมีวัยใกล้เคียงกับเธอ แต่ตัวเตี้ยกว่าเธอเป็นไม้บรรทัด
แต่งกายสวยงามด้วยชุดเสื้อกับกระโปรงติดกันสีฟ้าจางๆ แขนในตัว เดิน
หันรีหันขวาง ทำหน้าตาตื่นอย่างที่ว่าจริงๆ

“หญิงนี่ม ออกมาข้างนอกทำไม เตี้ยก็ถูกหม่อมแม่บ่นเอาอรอก”
หม่อมราชวงศ์พิเชษฐวัชรถามหม่อมราชวงศ์ฉัตรกมลผู้เป็นน้องสาวด้วยท่าที่
ขรึม

หม่อมราชวงศ์จักรีตรกมลเดินมาหยุดยืนตรงหน้าผู้เป็นพี่ชายแล้วตอบเสียงอ่อน “หญิงอาสาออกมาตามพี่ชายคุณเิงคะ หม่อมแม่เลยไม่บ่น” ก่อนจะมองไปรอบๆ ด้วยความตื่นตาตื่นใจ เพราะตั้งแต่ย้ายบ้านเธอยังไม่เคยออกมาพื้นที่รั้วกำแพงเลยสักครั้ง

“ออกมาตามพี่? ทำไมต้องตามด้วย แล้วรู้ได้ไงที่ออกมาข้างนอก”

“ลุงบุญมีบอกคะ ส่วนที่ต้องออกมาตามเพราะพี่เอื้อยนะลึคะเป็นต้นเหตุ” เล่าด้วยสีหน้าไม่ชอบใจนัก

“เอื้อยมาเกี่ยวอะไรกับพี่” พี่ชายถามอย่างไม่เข้าใจ

“แหม...” คุณหญิงคนน้องลากเสียงยาว “ก็พี่เอื้อยเธอบอกว่าสุดส่ำที่ตั้งใจเดี่ยวเปียโนเพลง “Moonlight Sonata” ที่เพิ่งต่อโน้ตมาใหม่ให้พี่ชายคุณเิงฟัง แต่เจ้าตัวดันไม่ยอมอยู่ฟังเสียนี่ ก็เลยออกอาการงอน หญิงก็เลยอาสาออกมาตามให้”

“ก็เข้าทางเราเลยสิหญิงนึ่ม อยากออกมาข้างนอกด้วยใช่ไหมล่ะ” คุณชายคนที่พูดอย่างรู้ทัน พลงยี่ศึระะที่มีผมดำขลับปกคลุมอย่างรักใคร่เอ็นดู

คนถูกรู้ทันยิ้มกว้าง กวาดตามองไปรอบกายอย่างตื่นตันทันไม่หาย

“ใช่คะ หญิงเมืองานเลี้ยงจะแยแล้ว มีเกือบทุกอาทิตย์ อยากออกมาเดินเล่นชมบรรยากาศข้างนอกบ้านบ้าง หม่อมแม่ก็ไม่เคยอนุญาต บอกว่ารอบบ้านเรามีแต่ชาวบ้านซึ่งเป็นคนละชั้นกับเรา” หม่อมราชวงศ์หญิงวัยแรกรุ่งพูดด้วยน้ำเสียงเมื่อหน้า

พัดชาติที่เสียวูฟังอยู่เกิดอาการหมั่นไส้กับคำพูดที่ว่า ‘มีแต่ชาวบ้านซึ่งเป็นคนละชั้นกับเรา’ พาเนให้นึกถึงคำพูดของผู้เป็นป้าขึ้นมาทันใด

“หม่อมแม่คงเป็นห่วงหญิงนึ่ม กลัวจะเกิดอันตรายมั้งจ๊ะ” คุณชายผู้พี่บอกคุณหญิงผู้น้องเสียงนุ่ม

คำพูดดังกล่าวทำให้คนที่กำลังหมั่นไส้พูดสวนออกไปทันที

“แม้พวกเราจะเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา แต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยหรือ

เป็นอันตรายกับใคร มีสเตอร์เจมส์ เจ้าของบ้านคนเก่ายังคงเคยเอ่ยปากว่า
รอบๆ บ้านมีแต่คนเป็นมิตรทั้งนั้น”

หม่อมราชวงศ์พิชญ์วัชรเล็กก็ยิ้มขึ้นมองคนพูดอย่างพิศวง เพราะ
นอกจากเจ้าตัวจะใช้คำพูดฉะฉานแล้ว ยังพูดสำเนียงภาษาอังกฤษได้อย่าง
ถูกต้องและชัดถ้อยชัดคำอีก แสดงว่าต้องรู้ภาษาดังกล่าวเป็นอย่างดีทีเดียว
ขณะกำลังจะเอ่ยถามสิ่งที่สงสัย ฉัตรพงษ์ก็พูดโพล่งขึ้นมาเสียก่อน

“พัตซา เรียนหนังสือที่โรงเรียนอะไรหรือจ๊ะ”

คนถูกถามยิ้มมุมปากนิดหนึ่งก่อนจะตอบ

“โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ชั้น ม. ๖ ค่ะพี่ฉัตร”

“เรียนที่เซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์หรือจ๊ะ ชั้นเดียวกันด้วย
เสียดยังไม่ได้เรียนที่เดียวกัน ฉันเรียนอยู่มาแต่เรออีวิทยาลัย” คุณหญิง
น้อมบอกพลางมองเด็กหญิงตัวสูงที่รู้สึกถูกชะตาอย่างสนใจ

“อย่างนี้เอง พูดภาษาอังกฤษสำเนียงดีจัง” ฉัตรพงษ์เอ่ยชม

คนถูกชมว่าสำเนียงภาษาอังกฤษดีไม่ยอมอวดอีกว่า นอกจากเรียน
ที่โรงเรียนแล้ว เธอยังได้รับการสอนพิเศษเป็นการส่วนตัวจากมีสเตอร์เจมส์
อีกต่างหาก

“พูดสำเนียงดีกว่าฉันอีกนะ” คุณหญิงน้อมพูดชมเชยแล้วก็เบิกตาโต
เมื่อเห็นผลไม้ในมือของเพื่อนสนิทพี่ชาย “พี่ฉัตร นั่นลูกอะไรหรือคะ ใช้
กระท้อนหรือเปล่า”

พัตซามองหน้าคนถามแล้วย่นจมูกใส่ ‘แหม ไม่รู้จักกระท้อนนี่นะ!’

“พี่จ๊ะหญิงน้อม นี่ละกระท้อนที่ป่าขึ้นชอบเอามาทำลอยแก้วให้เรากิน”

คนเป็นพี่ชายตอบแทนเสียงนุ่ม

“หญิงเคยเห็นแต่ลูกเล็กๆ ไม่เคยเห็นใหญ่เท่านี้มาก่อน”

คนที่ยืนฟังอยู่เมื่อเห็นสีหน้าไม่ได้เสแสร้งของคนพูด ก็เข้าใจว่า
อีกฝ่ายคงไม่รู้จักกระท้อนจริงๆ

“แล้วใครเป็นคนเก็บให้คะ อย่างบอกนะว่าพี่ฉัตรปีนขึ้นไปเก็บ”

ฉัตรพงษ์ส่ายหน้าพลงชี้มือไปยังคนเก็บ

“พัดชาต่างหากเป็นคนเก็บ พี่ออกมาเดินเล่นกับพี่ชายของหญิง แล้วก็เห็นมีคนอยู่บนต้นกระทัอน ตอนแรกยังเข้าใจว่าเป็นเด็กผู้ชาย แต่ดันกลายเป็นเด็กผู้หญิงเสียนี่”

คนฟังถึงกับเบิกตาโตอีกครั้งเมื่อรู้ว่าคนเก็บกระทัอนคือเด็กผู้หญิงตัวสูงที่ตัวเองต้องชะตาด้วย

“เก่งจังเลย”

คนถูกชมว่าเก่งยิ้มรับ แล้วก็ต้องหุบยิ้มจับเมื่อได้ยินเสียงพูดกลัวหัวเราะจากคนตัวสูงที่ยืนกอดอกอยู่

“คนเก่งของหญิงนี่นะเมื่อกี้ก็หล่นตู่บลลงมาจากต้น ดีที่ขาแข็งไม่หัก”

“หล่นจากต้น!” คนเป็นน้องอุทานเสียงดัง แล้วก็ต้องรีบเอามือปิดปากไว้เหมือนกลัวใครจะมาได้ยิน มองคนหล่นจากต้นไม่อย่างแปลกใจระคนหนึ่ง เพราะเจ้าตัวไม่ส่งอาการใดๆ ให้เห็นเลยแม้แต่น้อย “แล้วไม่เจ็บเลยหรือจ๊ะ”

คนหล่นจากต้นไม่ยึดดอกบอกเสียงดัง “ไม่เจ็บหรอกจ๊ะ จังเป็นต้นไม้เป็นตั้งแต่เด็กแล้ว และเพิ่งจะตกเป็นครั้งแรกก็คราวนี้ ที่ตกก็เป็นเพราะพลาดเหยียบกิ่งผุต่างหาก”

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พัดชาตกจากต้นไม้ แถมยังตกต่อหน้าคนอื่นอีกต่างหาก สร้างความขยหน้าให้เธอยิ่งนัก ซึ่งคำพูดดังกล่าวก็ทำให้คนตัวสูงหัวเราะหึๆ คนถูกหัวเราะจึงหันไปมองอย่างไม่พอใจนัก

“ถ้าเป็นฉันคงไม่มีปัญญาปีนขึ้นไปหรอกจ๊ะ” เด็กหญิงผู้เป็นราชินิกุลเอ่ย พลงมองขึ้นไปยังกระทัอนต้นสูงด้วยท่าทางหวาดเสียว

“พี่ว่าหญิงนึ่งปักผ้า ร้อยมาลัย หรือไม่ก็ปอกมะปรางรื้ออย่างที่ทำอยู่ดีกว่านะจ๊ะ เรื่องปีนต้นไม้เป็นความสามารถเฉพาะตัว ไม่น่าจะลอกเลียนแบบกันได้ง่ายๆ” ฉัตรพงษ์บอกน้องสาวเพื่อน แล้วจึงหันไปถามคนปีนต้นไม้เก่ง “ใช้ไหมพัดชา”

“การปีนต้นไม้ขึ้นอยู่กับความกล้าค่ะพี่ฉัตร ไม่ใช่เรื่องยากถ้าจะหัด”
 สีหน้ากระตือรือร้นของผู้เป็นน้องสาวทำให้คนเป็นพ่ออดหัวเราะไม่ได้
 ลังหรณิใจว่าถ้าขึ้นให้ยืนอยู่ตรงนี้ต่อไป ไม่นานน้องสาวผู้แสนจะเรียบร้อย
 ของเขาอาจจะรือยากปีนต้นไม้ตามอย่างยายจอมชนขึ้นมาแล้วจะยุ่ง จึง
 จำต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม

“พี่ว่าหญิงนึ่มกลับเข้าไปข้างในน่าจะดีกว่านะจ๊ะ ที่ตรงนี้ดูไม่น่าจะ
 เหมาะกับหญิงนึ่ม”

น้องสาวทำปากแบ่ก่อนจะสายหน้า

“หญิงขอยืนอยู่ตรงนี้อีกสักพักนะคะ พี่ชายณุ่นั้นแหละต้องรีบเข้าไป
 ฟังพี่เอื้อยเล่นเปียโน อีกสักประเดี๋ยวหญิงถึงจะตามเข้าไป”

“ไม่ได้หรอกจ้ะ หญิงนึ่มต้องเข้าไปกับพี่ด้วย เพราะถ้าเกิดหม่อมแม่
 ไม่เห็นหญิง เดี่ยวก็มีเรื่องบ่นให้ร้อนหูอีกหรอก”

คนเป็นน้องสาวสายหน้าอีกครั้งอย่างตื้อตึง “ตอนนี้หญิงมั่นใจว่า
 หม่อมแม่คงลืมหญิงไปชั่วขณะ หม่อมแม่กำลังเห่อพี่เอื้อยนี่คะพี่ชายก็รู้
 หญิงสัญญาว่าเดี๋ยวจะรีบตามเข้าไปคะ นะคะ นะคะพี่ชายณุ่น”

น้ำเสียงออดอ้อนทำให้คนเป็นพี่เริ่มลังเล จนเพื่อนสนิทที่ยืนฟังอยู่
 ต้องพูดตัดบท

“ไอ้ณุ่น ปล่อยให้หญิงนึ่มอยู่ตามที่ขอเถอะ แถวนี่ก็เขตบ้านแกทั้งนั้น
 จะไปกลัวอะไร” ก่อนจะหันไปยังเด็กหญิงเจ้าถิ่น “พัดชา พี่ฝากน้องสาวด้วย
 นะ”

พัดชาพยักหน้ารับพลางยิ้มกว้างจนเห็นฟันแทบจะทั้งปาก “ได้ค่ะ
 พี่ฉัตร รับรองว่าจะไม่มีอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับคุณหญิงนึ่มเลยคะ”

หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรมองน้องสาวสลับกับเด็กหญิงที่รับปากอย่าง
 ซึ้งใจ แต่เมื่อเห็นใบหน้าจ้อยๆ ของน้องสาวก็พยักหน้า “แล้วรีบกลับเข้าไป
 นะหญิงนึ่ม” ก่อนจะหันไปทำเสียงดูกับเด็กหญิงตัวสูง “อย่าริชวนน้องสาว
 ฉินปีนต้นไม้เชียวนะพัดชา”

“คะ คุณชายคะ”

พัดชาประซดพร้อมส่งค้อนวงใหญ่ พลังนึกในใจว่า น้องสาวตัวเองนะ แเค่กิ่งต่ำสุดยังไม่น่าจะมีปัญญาปีนขึ้นเลยละมั้ง ทำมาพูดล้งเธอเสียดจากนั้นก็พูดพึมพำทำนองแข่งชั๊กอีกฝ่ายว่า

“ขอให้หมดแดงที่อยู่ตรงลูกกระท้อนที่ถือไปกั๊ดทีเถอะ”

เมื่อเห็นพี่ชายกับเพื่อนสนิทถือกระท้อนสามลูกใหญ่ๆ เดินเข้าไปในรั้วกำแพงสูงแล้ว หม่อมราชวงศ์ฉัตรกมลก็หันไปทางเด็กหญิงที่เธอรู้จัก ฎุชะตาทันที

“เมื่อก็ได้ยินพี่ฉัตรเรียกเธอว่าพัดชาหรือ”

“ใช่ ฉันชื่อพัดชา แล้วเธอล่ะ”

“ฉันชื่อฉัตรกมล แต่เรียกฉันว่าหญิงนึ่งก็ได้จะพัดชา” คุณหญิงนึ่งบอกพลังยิ้มกว้าง มองกระท้อนสองลูกที่วางอยู่ใต้ต้นอย่างสนใจ ก่อนจะหยิบขึ้นมาถือ

“ชื่อเธอนี้ช่างสมตัวจริงๆ แล้วคนดูๆ นั่นพี่ชายเธอหรือหญิงนึ่ง” พัดชาถามทั้งที่พอจะเดาออก

คุณฤทถามหัวเราะคิก “ใช่จ้ะ แต่พี่ชายหนูไม่ได้ดูอย่างที่เธอว่าหรอกนะ พัดชา ใจดี แถมโก้จะตาย”

“ใจดีหรือนั้น” พัดชาพูดอย่างไม่เชื่อถือนัก แล้วถามต่ออย่างสงสัย “แล้วทำไมถึงบอกว่าโก้ล่ะ”

“ก็พี่ชายฉันเป็นนักเรียนนายเรือโง่ละจ้ะ เวลาแต่งเครื่องแบบแล้วโก้จะแยะ สาวๆ จึงมองกันเกรียว พี่เอื้อยนะพูดถึงไม่ขาดปาก”

คนมีพี่ชายก็อวดโอ้ด้วยน้ำเสียงภูมิใจ แต่คนฟังอย่างพัดชาลอบเบ้าปากอย่างไม่เห็นด้วย โก้ตรงไหน ก็แค่สวมเครื่องแบบสีขาวเท่านั้น แต่ก็ไม่อยากจะถูกขัดใจเพื่อนใหม่ เพราะนานๆ จะได้พูดคุยกับคนรุ่นราวคราวเดียวกันเสียที ด้วยรอบตัวเธอล้วนมีแต่คนอายุมากกว่าทั้งสิ้น พี่ชาย

คนเดียวยังพัชระก็ไม่ยอมเล่นสนกับเธอ

“พี่เอื้อยที่เธอบอกว่าเล่นเปียโนเพลง “Moonlight Sonata” นะหรือ”
พัชระถามด้วยจำได้ว่าอีกฝ่ายเพิ่งพูดถึง

คู่สนทนาพยักหน้ารับ “ใช่จ้ะ พี่เอื้อยเล่นเปียโนเพราะมาก ฉันเอง
ยังเล่นได้ไม่เพราะเท่า เธอรู้จักเพลงนี้ด้วยหรือพัชระ”

“รู้จักสิ เพื่อนที่โรงเรียนก็เล่นเพลงนี้ได้เพราะ แต่ฉันเล่นไม่เป็น
หรอกนะ”

“อ้าว ฉันนึกว่าเธอเล่นเป็น ฉันเองเรียนเปียโนตั้งแต่เด็ก แล้วเธอ
ชอบเล่นดนตรีอะไรหรือจ้ะ”

“ฉันชอบจะเข้” พัทธาบอกเพื่อนใหม่ด้วยสีหน้ายิ้มๆ

“จะเข้!” คู่สนทนาเอ่ยเสียงดัง มองคนบอกว่าชอบจะเข้อย่างนี้ไม่ถึง
“เธอคงไม่เชื่อสินะว่าฉันเล่นจะเข้เป็น”

“เปล่าหรอกจ้ะ ฉันคิดว่าจะเข้เล่นยากกว่าเปียโนเสียอีก เธอเก่งจัง
เลยพัชระ” คุณหญิงนึ้มมองเพื่อนใหม่อย่างทึ่งๆ ระคนแปลกใจ เพราะดู
จากกิริยาโลดโผนของอีกฝ่ายแล้วไม่น่าจะเล่นดนตรีไทยได้เลย

คนถูกชมว่าเก่งเป็นครั้งที่สองยิ้มรับเชินๆ เพราะเวลาบอกใครว่าชอบ
เล่นจะเข้ก็มักจะถูกมองด้วยความแปลกใจเช่นนี้เสมอ อาจเป็นเพราะกิริยา
ท่าทางของเธอที่ดูไม่เหมาะกับเครื่องดนตรีไทยก็ได้

“คุณน้ำสิริมา ภรรยาของมิสเตอร์เจมส์ ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านคนเก่าที่
ขายให้ครอบครัวเธอ เป็นครูสอนดนตรีไทยจึงจับฉันเรียนด้วย ทั้งที่ตอน
แรกฉันก็ไม่ได้ชอบหรอกนะ เพราะดูแล้วเล่นยากอย่างที่เธอว่าจริงๆ แต่
เมื่อเล่นไปนานๆ เข้าก็ชอบ เอาไว้ฉันจะเล่นให้เธอฟัง”

“ได้สิพัชระ ฉันอยากฟังเธอเล่นจะเข้มากเลยนะ”

คนอยากฟังพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น จนพัชระมองแล้วอดยิ้ม
กับท่าทางของอีกฝ่ายไม่ได้ นิสัยใจคอดูน่ารักผิดกับพี่ชายลึกลับ ก่อนจะ
แหงนขึ้นไปมองบนต้นกระถ่อนแล้วก็นึกถึงมดแดงขึ้นมาได้

“ฉันว่าตอนนี้เรารีบออกจากต้นกระท้อนน่าจะดีกว่า เพราะไม่ชั้น
บรรดามดแดงอาจร่วงลงมาแล้วกัดเธอเข้าจะยุ่ง” พุดพลางคว้าแขนของ
เพื่อนใหม่ออกมาจากใต้ต้นกระท้อนโดยเร็ว แล้วพาไปนั่งยังเก้าอี้ไม้ใต้กำมู
ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไม่ไกล

“ฉันอยากอยู่คุยกับเธอนานๆ จังเลยพุดชา ยังไม่อยากจะกลับไป
ข้างในเลย” หม่อมราชวงศ์ฉัตรกมลพุดด้วยน้ำเสียงเมื่อๆ

“ทำไมหรือหญิงนี่” พุดชถามอย่างสงสัย

คนถูกถามนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะระบายความในใจให้เพื่อนใหม่ที่เพิ่ง
รู้จักกันฟัง

“ฉันเมื่อพี่เอื้อย”

คำว่าเมื่อที่หลุดออกมาจากปากของเด็กหญิงหลังรู้ว่ากำแพงสูง ทำให้
พุดชาต้องมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ

“เมื่อก็ฉันยังได้ยินเธอชมว่าเล่นเปียโนเก่งไม่ใช่หรือ แล้วทำไมตอนนี้
ถึงบอกว่าเมื่อล่ะ”

คนบนว่าเมื่อนิ่งไปชั่วครู่เหมือนซึ่งใจว่าควรจะเล่าดีหรือไม่ ทว่าไม่
นานก็หลุดปากว่า

“พี่เอื้อยชื่อโสคนธิกาจะพุดชา เป็นลูกสาวคุณป้าพรณ อายุมากกว่า
ฉันไม่กี่ปี ฉันได้ยินป้าฉันบอกว่าพี่เอื้อยเป็นคนที่หม่อมแม่หม่อมแม่หม่อม
อยากให้เป็นสะใภ้”

คนฟังพยักหน้าหงิกๆ “อ้อ เป็นคู่หมั้นของผู้ชายหน้าคุณนี่”

“พี่เอื้อยชอบทำตัวเด่นและเหนือกว่าคนอื่นเสมอ เธอชอบพี่ชายณ
มาก และมักจะคอยกันทำผู้หญิงทุกคนไม่ให้เข้าใกล้ แม้แต่ฉันซึ่งเป็น
น้องสาวแท้ๆ อย่างวันนี้พอรู้ว่าพี่ชายฉันกลับจากโรงเรียนนายเรือ ก็ชวน
หม่อมแม่จัดงานเลี้ยงต้อนรับ ฉันนะเมื่อจะแะอยู่แล้ว” หม่อมราชวงศ์
ฉัตรกมลพรั่งพรุความในใจให้เพื่อนใหม่ฟัง

คนฟังฟังแล้วก็อึ้ง หากเธอเจอคนนิสัยอย่างนี้ก็คงเมื่อเช่นกัน แต่ไม่

เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงเบื่องานเลี้ยง!

“เบื่องานเลี้ยงนี่นะ ออกจะน่าสนุก”

หัวใจของคุณสนิทสนมเข้ามาหา

“ถ้าต้องอยู่รวมในงานเลี้ยงแทบจะทุกอาทิตย์ ต้องทนฟังคนนั้น คนโน้นพูดชื่นชมแต่ลูกหลานตัวเอง ว่าเก่งอย่างนั้นเก่งอย่างนี้ เธอคงจะรู้สึก เช่นเดียวกับฉันนะพัชรา ยิ่งกว่านั้นสิ่งที่น่าเบื่อที่สุดคงเป็นชุดที่ฉันสวม”

“เธอไม่ชอบแต่งตัวสวยๆ หรือหญิงนึ่ม” พัทชรายิ่งแปลกใจกว่าเดิม เหตุผลของการเบื่องานเลี้ยงเธอฟังแล้วก็เห็นด้วย แต่เมื่อชุดที่เธอมองว่าสวยนี่ก็แปลก

คุณถูกถามมองชุดเสื้อกางเกงติดกันลายสกอตของอีกฝ่าย แล้วก็มองลงมองชุดกระโปรงของตัวเอง ก่อนจะส่ายหน้า “ฉันอยากสวมชุดแบบเธอมากกว่าพัชรา”

เด็กหญิงตัวสูงก็มองชุดอันแสนจะธรรมดาของตัวเอง ที่ตอนนี้อยู่ในสภาพมอมแมมแล้วก็อดขำไม่ได้ คนเราก็แปลกดีเหมือนกัน แต่งตัวสวยๆ ไม่ชอบ อยากมาแต่งแบบตัวเธอเสียอย่างนั้น

“เธอนี่แปลกดีนะ มีแต่คนอยากแต่งตัวสวยๆ ฉันเองยังชอบปีนต้นไม้แอบดูตอนบ้านเธอจัดงานเลี้ยงเลย เพราะมีแต่คนแต่งตัวสวยงามทั้งนั้น” พัทชรายิ้มๆ เพราะเหตุผลที่เธอปีนขึ้นไปนั่งบนต้นกระถ่อนก็เพื่อต้องการแอบดูนี่แหละ

“ถ้าเธอต้องสวมชุดกระโปรงแบบนี้แม่เวลามาอยู่ในบ้านตัวเองทุกๆ วัน เธอก็คงรู้สึกเหมือนฉันนะพัชรา”

“ทุกวัน!? ไม่ใช่แต่งเฉพาะเวลาจัดงานเลี้ยงหรือ”

“เปล่า” เด็กหญิงซึ่งเป็นราชินีกุลส่ายหน้า พูดนั่นเสียงหนัก “กลับจากโรงเรียนฉันต้องแต่งอย่างนี้ทุกวัน หม่อมแม่บอกว่าเวลาใครไปใครมาจะได้ไม่อายเขา”

คนฟังถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วมองอีกฝ่ายอย่างเห็นใจ

“เฮ้อ ถ้าต้องแต่งตัวแบบนี้ทุกวันเป็นฉันก็คงรู้สึกเหมือนเธอนะ แต่งแบบฉันน่าจะดีกว่า ทำอะไรได้คล่องแคล่วกว่ากันเยอะเลย”

คุณหญิงนิ่มส่ายหน้า “หม่อมแม่ไม่ยอมให้ฉันนุ่งกางเกงขาสั้น บอกว่าเป็นกุลสตรีที่ดีต้องแต่งกายให้มิดชิดเอาไว้ จะให้ใครเห็นหัวขาของเราไม่ได้ ถ้าไม่ได้ไปโรงเรียน อยู่บ้านฉันก็ต้องสวมกระโปรงคลุมเข้าตลอด”

คนที่นุ่งกางเกงขาสั้นแทบทุกวันจนหัวเข่าด้านหัวเราะคิก

“ฉันชอบนุ่งกางเกงขาสั้น ขึ้นให้ฉันนุ่งกระโปรงแบบเธอ ฉันคงแย่นะๆ เลย เพราะฉันชอบปีนต้นไม้ขึ้นไปนั่งบนนั้น ได้เห็นอะไรๆ จากที่สูงแล้วรู้สึกดี”

“ฉันอยากแต่งตัวแบบเธอแล้วปีนต้นไม้ขึ้นไปมองอะไรบนนั้นบ้างจัง แต่คงเป็นไปไม่ได้” น้ำเสียงของคนพูดเหวๆ จนคนฟังสงสาร พยายามคิดในใจว่าอยู่บ้านช่องใหญ่โตทำไมยังเหงาอีก

“วันหยุดเธอทำอะไรบ้างหรือหญิงนิ่ม”

“ฝึกเปียโน ร้อยมาลัย ปักผ้า หัดปอกมะพร้าว รื้อ ทำขนม ทำกับข้าว” คนถูกถามสาธยาย ทำเอาคนฟังแทบจะล้มตึงลงไปนอนกึ่งกับพื้น

“โอ้ มายก็อด” พัดซาแผลอูทานตามครุเหม่มที่โรงเรียน

“แล้วเธอล่ะพัดซา คงมีแต่เรื่องสนุกๆ ไม่น่าเบื่อเหมือนของฉันหรือกใช้ไหม” เมื่อถามไปแล้วคุณหญิงนิ่มก็นั่งรออย่างใจจดจ่อ

“ฉันไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันอย่างเธอหรือหญิงนิ่ม แม่ชอบบอกว่าคุณเล่นสนุกไปเรื่อยทั้งที่จะโตเป็นสาวอยู่แล้ว ฉันไม่เห็นอยากจะเป็นเลย เป็นเด็กอย่างนี้แหละมีความสุขที่สุดแล้ว เป็นตลอดไปได้ยังดี ได้ช้อนปลาในคลอง ได้ปีนเก็บกระท้อน วิ่งไล่จับผีเสื้อ”

“เรื่องอยากเป็นเด็กเธอมีความคิดเหมือนฉันไม่มีผิดเลยนะพัดซา”

คุณหญิงนิ่มมองเด็กหญิงวัยเดียวกันอย่างถูกใจ เพราะนอกจากจะชะตาต้องกันแล้ว ยังมีความคิดคล้ายกันอีก “ถ้าเป็นเด็กตลอดไปได้อย่างที่เธอก็ดีสิ พี่เอื้อยสิ อายุมากกว่าฉันแค่ไม่กี่ปี แต่ชอบทำตัวเป็นสาวเกินอายุ จน

ป้าชื่นแอบกระซิบบอกฉันว่าพี่เอื้อยนะทำตัวแก่แดดแก่ลม จริตจะก้านเกินเหตุ ส่วนเรื่องซอปปลาในคลอง ปีนเก็บกระท้อน หรือวิ่งไล่จับผีเสื้อน้ำสนุกจั่งเลยนะ”

นัยน์ตาโตของคนพูดฉายแววตื่นเต้น ทว่าไม่นานก็สลดลง

“แต่คงยากที่ฉันจะทำอย่างเธอได้”

พัดชาที่จับสั่งเกิดกิริยาของคู่สนทนาอยู่ก็ยิ้มกว้างอย่างปลอบใจ พลังมองกระท้อนที่อีกฝ่ายถืออยู่ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องพูดเพื่อดึงความสนใจ

“หญิงนึ่ม เธอรู้ไหมว่ากระท้อนที่เธอถือมานะ ถ้าเอามาจิ้มกับน้ำปลาทหวานนะ อร่อยอย่าบอกใครเชียว”

คนถือกระท้อนก้มลงมองสิ่งที่ถืออยู่

“ฉันเคยกินแต่กระท้อนลอยแก้วที่ป้าชื่นทำ ไม่เคยกินกับน้ำปลาทหวานสักที”

เด็กหญิงเจ้าถิ่นยิ้มกว้าง “เอาไว้คราวหน้าเธอออกมาหาฉันที่บ้านสิ แล้วฉันจะทำให้กิน บ้านฉันอยู่ไม่ไกลจากบ้านเธอนักหรอก หลังสี่ขวโนน ไร่ละ” พูดพลางชี้ไปยังบ้านหลังสีขาวของตัวเอง

เด็กหญิงจากร้วกำแพงสูงหันไปมองตามมือที่ชี้แล้วอุทานเสียงดัง

“บ้านเธอสวยจั่ง อย่างกับบ้านตุ๊กตาเนาะ แต่ไม่ต้องถึงคราวหน้าได้ไหม ฉันอยากกินกระท้อนน้ำปลาทหวานจั่งเลยพัดชา”

เจ้าของบ้านยิ้มรับคำชม

“เอาอย่างนี้ ถ้าเธอยังไม่อยากกลับเข้าไปในกำแพงนั้น แวะไปบ้านฉันก่อนดีไหม เตี่ยฉันทำน้ำปลาทหวานให้กิน แม่ฉันนะทำขนมอร่อยที่สุดวันนี้แม่ทำข้าวต้มผัดด้วย”

“ข้าวต้มผัดหรือจ๊ะ หน้าตาเป็นอย่างไรหรือ” คนที่คุ้นเคยแต่อาหารชาววังถามอย่างสนใจ

พัดชาทำหน้าลำบากใจเพราะไม่รู้จะอธิบายให้อีกฝ่ายฟังอย่างไรดี “เธอต้องแวะไปดูเอง ป่านนี้คงสุกแล้วมั้ง”

คนถูกขวนมีท่าที่ลั้งเลแวบหนึ่ง แต่ไม่นานก็จางหาย

“ก็ได้จ๊ะ ฉันอยากกินกระท้อนน้ำปลาวานกับข้าวต้มมัด แล้วเธอ
ต้องเล่นจะเข้ให้ฉันฟังด้วยนะพัชชา”

คนถูกขอให้เล่นจะเข้ให้ฟังยิ้มแป้นอย่างยินดี “ได้สิ”

๓

คู่มือ

บริเวณเฉลี่ยงหินอ่อนของตึกใหญ่หลังโอฬารภายในขอบเขตของ
รั้วกำแพงสูงซึ่งเคยกว้างขวาง ทว่าบัดนี้กลับแคบลงนิดตา ด้วยพื้นที่ตรง
กลางตั้งโต๊ะยาวปูด้วยผ้าลูกไม้สีขาว ตรงหัวโต๊ะมีอ่างแก้วเจียรระโนขนาด
ไม่เล็กนักปักกุหลาบดอกโตสีแดงสดหลายสิบดอก ถัดมาเป็นกระถางใบตอง
ขนาดใหญ่หลายใบ รอบๆ กระถางถูกจับเป็นจีบอย่างสวยงาม ในนั้นบรรจุ
อาหารว่างทั้งคาวและหวาน จัดวางเรียงกันล้วนแล้วแต่น่ากินทั้งสิ้น โดยมี
หญิงสาวในเครื่องแต่งกายเรียบร้อยหลายคนยืนคอยให้บริการ

ชุดเก้าอี้ไม้สีขาวที่ส่วนของพนักงานพิกกับเบาะรองนั่งเป็นสีฟ้าอ่อน มี
ลวดลายของกุหลาบแดงดอกเล็กๆ กระจายทั่ว ถูกจัดวางตามจุดต่างๆ ของ
เฉลี่ยงกว้าง โต๊ะที่ตั้งอยู่ด้านซ้ายซึ่งใกล้ทางเชื่อมที่ออกไปชมสวนดอกไม้ได้
มีสุภาพสตรีหลายคนในชุดแต่งกายงดงามนั่งอยู่ สนทนาไปพลางจิบน้ำชา
หอมกรุ่นที่วางอยู่ตรงหน้าไปพลาง

“บ้านหลังใหม่ของคุณหญิงดาวเนียงามจังเลยนะคะ บรรยากาศก็
ดีดี ดิฉันชอบเฉลี่ยงหินอ่อนนี่จัง นอกจากจะกว้างขวางจนจัดงานเลี้ยงได้

สบายๆ แล้ว ยังทำให้รู้สึกสดชื่นอีกด้วย มองไปทางซ้ายก็เห็นสวนดอกไม้
มองไปทางขวาก็เห็นบึงบัววิกตอเรียอยู่ไกลๆ”

สตรีวัยกลางคนที่เอ่ยปากชมมีรูปร่างไม่สูงนัก มีหน้าขี้ยังค่อนข้าง
ท้วม ผมสั้นตัดเป็นลอน แต่งกายในชุดเสื้อลูกไม้สีขาวเข้ารูป คอสีเหลี่ยม
แขนสามส่วน มีระบายที่ปลายแขนและช่วงอก กับผ้าชิ้นใหม่สีแดงเข้ม เมื่อ
เอ่ยชมแล้วก็มองไปยังสวนที่อยู่ติดกับเฉลียง จมูกได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของ
ดอกไม้ที่ไซยมาตามสายลมยามเย็น

“ท่านที่ทอดเนตรครั้งแรกก็พอพระทัยมากค่ะคุณพี่โหม เพราะ
บรรยากาศโดยรวมคล้ายกับวังเก่าที่โตระเบิดลงค่ะ ไม่ว่าจะเห็นบึงบัว
วิกตอเรีย สวนดอกไม้ หรือแม้แต่เฉลียงที่กว้างขวางไม่แพ้กัน”

คุณหญิงดาวผู้เป็นเจ้าของวังหลังใหม่ตอบคุณหญิงโหมสอวงค์
พร้อมกับมองไปยังสิ่งที่ถูกพูดถึงด้วยแวตาทาภาควิมิใจ แม่ในคราแรกเธอ
จะไม่ค่อยเห็นด้วยกับท่านชายอลงกตผู้เป็นสามีที่เลือกย้ายมาอยู่ที่นี่นัก
ด้วยทุ่งบางกะปินั้นอยู่ไกลจากวังเดิมมากโข ทว่าเมื่อได้มาเห็นสถานที่จริง
ก็เปลี่ยนความคิดทันที

เมื่ออายุจะล่วงเลยเข้าสู่วัยกลางคนแล้วก็ตาม ทว่าหม่อมราชวงศ์
นงนารถา เทพรัตน์ กลับมีดวงหน้างดงามและอ่อนกว่าวัย ผมสั้นแค่คอ
ถูกตัดเป็นลอนสลวย ร่างบอบบางอยู่ในชุดเสื้อลูกไม้สีขาวบางเบาเข้ารูป
แขนยาวจดข้อมือ คอปิด มีระบายที่คอและปลายแขน กับผ้าชิ้นใหม่ยกทอง
สีม่วงเม็ดมะปราง สวมสร้อยมุกประดับเพชรวิบวิบ

“พี่เห็นด้วยกับคุณหญิงโหมนะคะ ที่นี่อากาศดีจริงๆ บึงบัววิกตอเรีย
นั่นก็งามถูกใจพี่มาก” สตรีวัยกลางคนร่างผอมสูงในชุดเสื้อลูกไม้เนื้อบาง
สีเหลืองอ่อนคอปิด แขนยาว มีระบายที่คอกับต้นแขน กับผ้าชิ้นใหม่สีน้ำตาล
ทอง สวมสร้อยมุกเส้นยาวสามเส้น ที่นั่งอยู่ด้านข้างพูดด้วยน้ำเสียงอ่อน
หวาน ก่อนจะผินดวงหน้าไปถามเจ้าของบ้าน

“แล้วผู้คนแถบทุ่งบางกะปิเป็นอย่างไรบ้างคะน้องหญิงดาว”

ผู้ถูกถามหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะหันหน้าไปมองรั้วกำแพงสูง รวากับจะมองทะลุไปถึงข้างนอกได้ แล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงหยิ่ง

“ผู้คนแถบนี้ส่วนใหญ่เป็นพวกชาวบ้าน ดิฉันไม่ค่อยได้ไปสูงส่งด้วยนักหรอกค่ะคุณพี่พรธนะ เพราะไม่มีกิจวัตรที่จะต้องพูดคุยด้วย”

ความจริงเจ้าตัวยากบอกหนักว่าไม่เคยสูงส่งด้วยเลยต่างหาก ไม่อย่างนั้นคงไม่สั่งให้ทำกำแพงใหม่จนสูงลิ่วอย่างที่เห็นหรอก ด้วยเธอไม่อยากจะลัดตัวไปคบค้ากับพวกชาวบ้าน

“ตอนดิฉันนั่งรถเข้ามาณะคะ ชาวบ้านก็มองกันหน้าสลอนเขียวชะทำราวกับไม่เคยเห็นรถยนต์อย่างนั้นแหละ เป็นที่สุด” คุณหญิงโฉมสอางค์พูดเสริมด้วยน้ำเสียงดูหมิ่นเหยียดหยาม พलयกมือขึ้นแตะที่ลำคอสั้นๆ รวากับจะอดสร้อยทับทิมล้อมเพชรน้ำงามซึ่งส่องประกายวูบวาบ

“โถ ชาวบ้านพวกนี้อาจไม่ค่อยได้เห็นรถยนต์อย่างที่คุณหญิงว่าก็ได้กระมังคะ เพราะเท่าที่ดิฉันสังเกต แถบนี้มีแต่ทุ่งนา ชาวบ้านที่นั่นก็คงเป็นชาวนาเสียส่วนใหญ่” คุณหญิงโสภภาพรธนะผู้มีความยุติธรรมเอ่ยเถียงแทน พलयกรินชากากกระเบื้องสีขาวขอบทองลายดอกไม้สีม่วงตรงหน้าลงในถ้วยใบเล็กที่มีลวดลายเดียวกัน แล้วยกขึ้นจิบ

“ซ่านี่ก็หอมหอม ใช้ที่น้องหญิงดาวบอกว่ามีคนซื้อมาฝากจากอังกฤษหรือเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะคุณพี่พรธนะ พ่อของตาน้ำตรไปอังกฤษเลยซื้อมาฝาก ซาหอมถูกใจดิฉันมาก” เจ้าของบ้านตอบ ไบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม

“อ้อ คุณจักรภพนี่เองที่ซื้อมาฝาก”

“นอกจากซาจะหอมแล้ว ของว่างก็น่าทานากินมากค่ะ คุณหญิงดาวเป็นคนลงมือทำด้วยตัวเองหรือเปล่าคะ ไช้หน่อก็คงเป็นตารางได้สวยจริงๆ”

คุณหญิงโฉมสอางค์ผู้มีความสุขกับอาหารเพราะกินได้ไม่หยุดปากเอ่ยชมเชย

“เปล่าหรอกค่ะ ดิฉันไม่ได้ลงมือทำเอง หญิงนั้มนี่เป็นคนทำ”

คุณหญิงดาวตอบพร้อมกับมองล่าเตี้ยในงานของผู้ถามด้วยสีหน้า

ภาคภูมิใจ ด้วยวิธีการทำค่อนข้างพิถีพิถัน เพราะต้องโรยไข่ลงในกระทะ ที่ทำด้วยน้ำมันให้เป็นที่ตาราง แล้วยังต้องห่อไส้ซึ่งใช้กุ้งผัดกับเครื่องปรุง ให้มีขนาดพอดีคำ การจุ่มไข่แล้วสะบัดลงในกระทะเพื่อทำเป็นที่ตารางนั้น ต้องอาศัยความชำนาญเป็นพิเศษ

“ตายตาย! จริงหรือคะ”

คุณหญิงผู้มีรูปร่างค่อนข้างท้วมอุทานเสียงแหลม พลังดักของว่าง ที่พุดถึงในงานที่เพิ่งตกมาใส่ปากเคี้ยว แล้วก็ทำตาโต

“นอกจากจะจุ่มไข่สะบัดเป็นที่ตารางได้สวยแล้ว รสชาติก็ยิ่งดีอีกด้วย ค่ะ แสดงว่าคุณหญิงนี่ได้รับการถ่ายทอดฝีมือจากหม่อมแม่ไปจนหมด แน่เลยใช่ไหมคะ เพราะใครต่างก็รู้ว่าฝีมือการทำลำเตี้ยงไม่มีใครเป็นเลิศ เท่าคุณหญิงดาวจากวังเพชรรัตน์อีกแล้ว”

เรื่องที่พุดนี้ไม่ได้เกินจริงนัก เพราะคนในแวดวงสังคมชั้นสูงต่างก็รู้จักติดศัพท์เรื่องการทำอาหารที่สืบทอดมาจากชาววังอย่างแท้จริงของหม่อมราชวงศ์นัดดาว่าฝีมือนั้นเลอเลิศปานใด ไม่ว่าจะเป็อาหารคาวหรือหวานพอๆ กับที่หลายคนรู้ถึงความหยิ่งทะนงในสายเลือดสีน้ำเงินของเจ้าตัวด้วยเช่นกัน

“แหม ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ ฝีมือของดิฉันยังเทียบฝีมือพระหัตถ์ของท่านแม่ไม่ติดเลยคะคุณพี่โฉม” คนถูกชมพุดถ่อมตัว ทว่าดวงตาก็กายแวภาคภูมิใจในคำชม

“โถ ก็ท่านแม่ของคุณหญิงดาวเคยเป็นหัวหน้าห้องเครื่องในวังมาก่อนนี่คะ ใครจะเทียบได้เล่า”

คุณหญิงโฉมสอวงค์พุดเสียงสูง ซึ่งก็ได้รับการพยักพืดเห็นด้วยจากคุณหญิงโสภภาพรรณในทันใด

“พี่เห็นด้วยกับที่คุณหญิงโฉมพุดคะ คุณแม่ของพี่ซึ่งเป็นข้าหลวงเก่าในวังก็เคยเล่าให้ฟังว่า อาหารชาววังไม่ว่าจะเป็นคาวหรือหวาน ไม่มีใครเทียบฝีมือพระหัตถ์ของท่านหญิงเดือนเต็มดวงไปได้หรอกค่ะ เสียตายท่านด่วน

สิ้นไปเสียก่อน แต่จะว่าไปแล้วท่านก็ถ่ายทอดผีพระหัตถ์ทั้งหมดให้น้องหญิงดาวจนหมดไม่ใช่หรือคะ”

“ก็ทำนองนั้นแหละค่ะ โชคดีที่ดิฉันยังพอมีหัวทางด้านนี้ ไม่ถึงคงเสียตายแน่ แต่ก็ยังไม่อาจเทียบท่านแม่ได้” คุณหญิงดาวพูดเสียงเรียบเจือความภาคภูมิใจ

“โอ ออย่าถ่อมตัวเลยคะ ในสายตาพี่ ฝีมือน้องหญิงดาวก็ไม่ได้ห่างชั้นจากท่านหญิงเดือนเต็มดวงหรอกค่ะ พี่เองก็คิดว่าจะให้หนูเอื้อยมาเรียนทำอาหารชาววังกับน้องหญิงดาว แต่ไม่รู้จักไปรอดหรือเปล่า เพราะแม่ลูกสาวของพี่ออกจะชื่นชอบไปทำงานสังคมกับทางดนตรีเสียมากกว่า ไม่ค่อยถนัดงานบ้านงานเรือนนัก พี่ละกลุ่มใจไม่บ่อยเลยทีเดียวนะ”

เมื่อคุณหญิงโสภภาพรรณพูดถึงโสคนธิกาผู้เป็นบุตรสาว ที่เวลานี้กำลังนั่งหัวเราะร่าอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มหลายคนทีโตะอีกด้านหนึ่งของเฉลียงกว้าง ก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

“แหม คุณพรรณจะกลุ่มใจทำไม เป็นการดีเสียอีกที่หนูเอื้อยชอบเรื่องงานสังคม ต่อไปภายหน้าจะได้ออกงานแทนคุณแม่ไปล่ะคะ แถมยังมีหัวทางด้านดนตรีอีก เล่นเปียโนก็ออกจะไพเราะเพราะพริ้ง หน้าตาหรือก็สวย เรื่องงานบ้านงานเรือนหัดได้ไม่ยากหรอก ใช้ใหม่คะคุณหญิงดาว” คนพูดพูดจบก็หันไปถามหม่อมราชวงศ์นภดารา แล้วยิ้มมุมปากอย่างมีเสน่ห์

หม่อมราชวงศ์นภดาราค่อยๆ หันดวงหน้าตรงมาไปมองหญิงสาวที่กำลังตกเป็นหัวข้อสนทนา รู้สึกขำขันนิดๆกับท่าทางยิ้มแย้มจนเกินงามท่ามกลางชายหนุ่มหลายคนนั้น ทว่าด้วยความที่เอ็นดูอีกฝ่ายเป็นทุนเดิมจึงมองข้ามความรู้สึกนั้นไปเสียสิ้น

“ไม่ยากหรอกค่ะ”

“นั่นไงล่ะ ลูกสาวคุณพรรณยังเก่งอะไรตั้งหลายอย่าง แต่แม่หนูของดิฉันสิ หนักไปทางกินอย่างเดียวจนอ้วนตุ้ตะ ห้ามกินไม่เคยฟัง ดูซิ...กินไม่

หยุดปากเขียว” คุณหญิงโฉมสวางค์พูดพลางมองไปทางสรวงสุดาผู้เป็นบุตรสาว ที่มีรูปร่างคล้ายตัวเองราวกับถอดแบบกันมา ซึ่งกำลังนั่งคุยกับหญิงสาวร่างผอมบางอย่างออกรส ส่วนมือก็ถือส้มจิ้มของว่างในจานกินไม้ขาดปากด้วยสายตาเอื้อเอ็นดู

คำพูดดังกล่าวทำให้สตรีวัยกลางคนรูปร่างเล็กในชุดเสื้อลูกไม้สีขาวแขนสามส่วนมีระบายกรุยกรายที่คอ กับผ้าซิ่นไหมสีเขียวโศก ซึ่งนั่งปิดปากเงียบมาตลอด ตวัดสายตามองคนพูดแล้วก็ก้มกินหาอีกฝ่าย แม่ก็อ้วนราวกับตุ่มต่อขา แล้วลูกจะไม่อ้วนได้อย่างไร ตัวเองก็จิ้มอาหารใส่ปากไม่หยุดเช่นกัน แล้วยังจะมีหน้าไปว่าลูกอีก แต่กลับเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานออกไปว่า

“แปลกนะคะ ลูกสาวคุณหญิงโฉมดูเจริญอาหาร ผิดกับหนูวดีของดิฉัน กินเท่าไรก็ไม่อ้วน แต่ก็ดีไปอย่าง เพราะตอนนี้สาวๆ ในพระนครต่างหันมาสวมกระโปรงนิวลुकกัน ถ้าอ้วนหนักก็จะสวมไม่สวย จริงไหมคะคุณหญิงโฉม”

พูดจบก็มองไปยังสุภาวดีผู้เป็นบุตรสาวที่มีรูปร่างผอมบางเหมือนจะปลิวไปตามลม ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงแบบทันสมัยด้วยสายตาชื่นชม ก่อนจะตวัดสายตาไปมองสรวงสุดาบุตรสาวของคู่สนทนา ที่นั่งอยู่ข้างๆ กันแล้วผุดยิ้มที่มุมปากนิดๆ

คนถูกว่าเรื่องบุตรสาวเจริญอาหารหน้าตั้งขึ้นมาทันที เลยพูดสวนออกไป

“ที่คุณหญิงนวลพูดก็ไม่ถูกต้องนักนะคะ ดิฉันคิดว่าเด็กสาวๆ ต้องเจ้าเนื้อถึงจะดูดี มีน้ำมีนวล ผอมแห้งไปก็เหมือนคนอมโรค ไม่ค่อยน่าดูเท่าไร หนูวดีของคุณหญิงนะถ้าถูกลมพัดแรงๆ ดิฉันแหละจะปลิวไปตามลมเหลือเกิน แล้วกระโปรงนิวลुकที่กำลังนิยมกันนะ ถ้าผอมมากก็ใส่ไม่สวยหรอกค่ะ เพราะยิ่งจะเน้นให้ดูผอมมากขึ้น”

พูดจบก็หันตามองคนพูดอย่างหม่นไส้ หน้อย...ทำเป็นมาพูดว่าเจริญ

อาหาร จะว่าอ้วนก็พูดตรงๆ เกอะ อีกทั้งสายตาก็มองไปยังบุตรสาวของเธอ นั้นช่างเต็มไปด้วยความเยาะหยัน

คนมีบุตรสาวพอมก็ไม่อยมแพ้ รับผิดชอบกลับทันทีเช่นกัน

“ดิฉันคิดว่าคนอ้วนใส่แล้วดูคล้ายโง่งมากกว่านะคะคุณหญิงโฉม คุณพี่พรรณกับคุณหญิงดาวคิดเหมือนดิฉันหรือเปล่าคะ”

คนถูกดึงเข้าไปร่วมวงด้วยทั้งคู่ต่างหันไปสบตากัน ใครที่รู้จักคุณหญิงโฉมสอวางค์กับคุณหญิงนวลอนงค์เป็นอย่างดี จะรู้ว่าทั้งคู่แข่งขันกันแทบทุกเรื่องตั้งแต่ยังสาว ฉะนั้นเวลาพบกันที่ไรก็มักจะพูดกระแนะ-กระเหน่กันอยู่ร่ำไป แต่คล้ายเป็นการลับฝีปากมากกว่าจะทะเลาะกันจริงจัง คุณหญิงโสภภาพรรณผู้มักจะใจเย็นอยู่เป็นนิสัยจึงพูดคลี่คลายสถานการณ์

“พูดถึงเรื่องกระโปรงนิวลุคที่กำลังเป็นที่นิยมกัน ดิฉันเองยังไม่ถนัด จะสวมมัน ก็ยังชอบนุ่งซิ่นอยู่เลยคะ”

หม่อมราชวงศ์นภดาราธิบดีพยักหน้าเห็นด้วยทันที “คุณพี่พรรณมีความคิดเหมือนดิฉันเลยคะ”

“ดิฉันก็ไม่ถนัดเหมือนกันคะ ชอบนุ่งซิ่นมากกว่า กระโปรงที่ว่านี้ น่าจะเหมาะกับสาว ๆ มากกว่าวัยอย่างเราะคะ” คุณหญิงโฉมสอวางค์พยักพเอิด

“นั่นสิคะคุณโฉม ตอนเปลี่ยนจากโจงกระเบนมานุ่งซิ่น กว่าจะทำให้ชินได้ก็นาน ให้เปลี่ยนมาสวมกระโปรงดูมันโล่งๆ ยังไงบอกไม่ถูก” คุณหญิงนวลอนงค์หันไปเห็นด้วยกับคู่ปรับ โดยลืมเสียสันทว่าเมื่อก็เพิ่งลับฝีปากกันมาหยกๆ

หม่อมราชวงศ์นภดาราคล้ายจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันไปมองทางหน้าประตู

“เอ ทำไมชายฉลุยังไม่มาเสียทีนะ หญิงนิ่มไปตามตั้งนานสองนานแล้ว”

“นั่นสิคะ แต่เดี๋ยวก็คงมาแหละคะน้องหญิงดาว อาจจะได้เดินชมวิว

ทิวทัศน์ข้างนอกกันก็เป็นที่น่าพอใจ อากาศตอนนั้นก็ดีเหลือเกิน ลมพัดเย็นสบาย แล้วกุหลาบนั้นได้มาจากไหนคะ กลีบสวย ก้านก็แข็งดีจังคะ”

คุณหญิงดาวมองไปยังแจกันลวดลายงดงามใบใหญ่ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ ซึ่งมีกุหลาบแดงหลายสิบดอกปักอยู่

“อ้อ ลูกน้องของท่านพี่เอามาให้คะ ดิฉันก็ไม่ได้ถามเหมือนกันว่าได้มาจากไหน”

“อ้าว นั่น คุณชายคุยกับพ่อฉันตรึมมาโน่นแล้วคะคุณหญิงดาว”

สายตาของทุกคู่หันไปมองคนที่ถูกพูดถึงเป็นตาเดียว คุณหญิงนภดาราหันไปมองสบตากับคุณหญิงโสภณาพรณอีกครั้งอย่างมีความหมาย คงมีแต่ทั้งคู่เท่านั้นที่รู้ความหมายว่าคืออะไร

หญิงสาววัยแรกแย้ม รูปร่างอรชรอ่อนแอ ในชุดกระโปรงทันสมัย บานพลียาวครึ่งน่องลายดอกไม้สีชมพู แขนในตัว คอเปิดกว้าง ดวงหน้า สะสวยนั้นแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางจนดูเป็นสาวเกินวัย สิ่งที่สะดุดตาสุด คงเป็นริมฝีปากสีแดงสด ลำคอระหงมีสร้อยเพชรเส้นเล็กกว่าสองประกาย วิบวับ เจ้าตัวหนึ่งไขว่ห้างพูดคุยอยู่ท่ามกลางชายหนุ่มหลายคนอย่างออกรสชาติที่โต๊ะใกล้กับเปียโนตัวใหญ่

ดวงหน้าสะสวยบวกกับท่าทางมันอกมันใจ อาจจะถูกนักรักนำเอ็นดูในสายตาของใครต่อใคร แต่คงต้องยกเว้นหญิงสาวสองคนที่นั่งซุบซิบอยู่ที่โต๊ะซึ่งไม่ห่างจากโต๊ะดังกล่าวนัก

“วดี เธอดูยายเอื้อยทำท่าทางเข้าลี ช่างหน้าไม่อายจริงๆ มานั่งหัวเราะต่อกรซึกกับผู้ชายเป็นโขยง ปกติเห็นพูดถึงแต่คุณชายคุณไม่ขาดปาก ดูตอนนี้ทำเข้าลี ช่างซัดนัยน์ตาดำฉันเสียเหลือเกิน”

สรวยสุดาเจ้าของรางวัลในชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อนบานครึ่งน่องแบบทันสมัย แขนในตัว คอเปิด ตรงช่วงอกระบายเป็นชั้นๆ กระซิบกระซาบพรางทำปากเบ้ ก่อนจะใช้ส้อมจิ้มขนมในงานเข้าปาก

สุภาวดีผู้มีรูปร่างผอมบางราวกับจะปลิวไปตามลม แต่งกายในชุด กระโปรงสีลิปบิวาวยาวครึ่งน่อง คอสีเหลี่ยม แขนตุ๊กตา หันไปมองคนที่ถูก พุดถึงแล้วก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“นั่นสินุ่น ยายเอื่อยมักจะทำตัวเด่นและเหนือกว่าคนอื่นเสมอแหละ ทั้งยังชอบพูดอวดว่าตัวเองเป็นคนโปรดของหม่อมแม่คุณชายณู ตำแหน่ง สะใภ้ของวังเพชรรัตนคงไม่ไปไหนเสีย แหม อายุเพิ่งจะสิบแปดเอง คิดเรื่อง แบบนี้แล้ว ตอนเล่นเปียโนก็เซิดหน้า ทำอย่างกับตัวเองเป็นนักเปียโน มีอาชีพอย่างนั้นแหละ”

“ทำไมจะไม่เซิดล่ะ มีแต่ผู้ชายพุดจาชื่นชมอยู่ที่นี่าวดี ฉันล่ะไม่เข้าใจ ผู้ชายพวกนี้เหมือนกัน ไม่รู้จะพุดยกยอปอปั่นยายเอื่อยไปถึงไหน ยิ่งคุณ รุจนะ พุดชื่นชมยายเอื่อยไม่ขาดปากเชียว ฉันว่าก็เล่นนั้นๆ แหละ ไม่เห็นจะ เพราะตรงไหนเลย”

สำรวจสุดาพุดพลางก็ตัวตสยตาไปมองคนถูกพุดถึง ที่นั่งยิ้มกว้างอยู่ ท่ามกลางชายหนุ่มหลายคนแล้วทำปากเบ้ออย่างหมั่นไส้

“คุณรุจที่เธอพุดถึงนั่นก็เป็นญาติสนิทกับคุณชายณูไม่ใช่หรือนุ่น ฉัน ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะไม่ค่อยได้พบบ่อยนัก” สุภาวดีเอียงหน้าเข้าไป ถามไถ่ๆ ไบหูของคู่สนทนา พลางมองไปยังชายหนุ่มสองคนที่มีใบหน้า ละม้ายคล้ายคลึงกันในชุดเครื่องแบบนักเรียนนายเรือสีขาว และนักเรียน นายร้อยสีเขียวซีม้า ซึ่งหนึ่งในนั้นกำลังคุยอย่างออกรสอยู่กับโสคนธิกา

“ใช่แล้ววดี คนผิวขาวชื่อหม่อมหลวงนพรุจ ส่วนคนผิวคล้ำชื่อหม่อม หลวงชัชวิน เป็นลูกของพี่ชายหม่อมแม่คุณชายณู ส่วนคนผอมสูงนั่นชื่อ อาวุธ คุณรุจกับคุณวุธเรียนอยู่โรงเรียนนายเรือ ส่วนคุณวินเรียนโรงเรียน นายร้อยทหารบก”

“อ้อ แล้วยายเอื่อยก็ยังกล้าไปพุดคุยสนิทสนมกับเขาอีกนะ ทั้งที่ ตัวเองหายใจเข้าหายใจออกเป็นคุณชายณู ช่างหน้าไม่เอาอย่างที่เธอว่าจริงๆ นุ่น” เจ้าของร่างผอมบางทำปากเบ้ ก่อนจะทำสีหน้าเคลิ้มๆ เมื่อพุดประโยค

ต่อมา “แต่คุณชายณุกี่หล่อจริงๆ”

หญิงสาวร่างต้วน้อยรีบพยักพยิต “ก็ใช่สิ ไม่อย่างนั้นยายเอื้อยคงไม่แสดงอาการออกนอกหน้าขนาดนั้นหรอก แต่ฉันไม่เห็นคุณชายณุกจะมีท่าทีพิเศษอะไรด้วยสักหน่อย คิดไปเองทั้งนั้น”

“แล้วดูนั่นสิหนู่น พอเห็นคุณชายณุกเดินมาเท่านั้นแหละ ยายเอื้อยก็วิ่งถลาไปหาเชียว น่าเกลียดจริง”

สุภาวดีพูดเสียงแหลม เมื่อเห็นร่างสูงสง่าของหม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรในชุดเครื่องแบบสีขาวกำลังเดินตรงมา ก็ส่งค้อนไปให้หญิงสาวที่ถูกพูดถึง นัยน์ตาฉายแววริษยาอย่างปิดไม่มิด

โสคนธิกาก็เป็นอย่างไรที่ถูกซุบซิบนินทาจริงๆ เพราะทันทีที่เห็นร่างสูงสง่าในชุดเครื่องแบบสีขาวของหม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรที่เดินมาพร้อมกับฉัตรพริ้ง ก็รีบผุดลุกขึ้นยืน ก่อนจะถลาเข้าไปหาแล้วคล้องแขนอีกฝ่ายทันที พลังต่อว่าด้วยน้ำเสียงกระงำกระงอด

“ไปไหนมาหรือคะพี่ชายณุก เอื้อยอุตส่าห์ซ้อมเพลงใหม่ไว้กะเล่นให้ฟัง ก็ไม่ยอมอยู่ฟังเสีย”

คนถูกคล้องแขนค่อยๆ หันไปสบตากับผู้เป็นเพื่อน ซึ่งอีกฝ่ายก็ยกคิ้วตอบ ใบหน้าเมื่อนไปด้วยรอยยิ้มก่อนจะสัพยอก

“แหม คุณเอื้อยไม่เห็นทักผมบ้างเลยนะครับ หรือเห็นแต่ไอ้ณุกคนเดียว”

คนถูกสัพยอกย่นจมูกใส่คนพูด พลังตัวตัดค้อนอย่างใส่จริต “ไม่ตั้งมาพูดดีเลยคะ เอื้อยงอนคุณฉัตรแล้วแหละ”

“งอนผม? งอนด้วยเรื่องอะไรมิทราบครับ” คนถูกงอนใส่โดยไม่รู้จักถามยิ้มๆ ทั้งนี้ก็ขบขันกิริยาของอีกฝ่ายนัก

“ก็เรื่องที่ฉัตรชวนพี่ชายณุกออกไปข้างนอก ทั้งๆ ที่รู้ว่าเอื้อยกำลังจะเล่นเปียโนให้ฟังไงคะ”

ฉัตรพงษ์บุตรอยยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่ง “ใครบอกว่าผมชวน พี่ชายณูของคุณเอื่อยต่างหากที่เป็นคนชวนผมออกไปข้างนอก”

“จริงหรือคะพี่ชายณู” โสคนธิกาเงยหน้าขึ้นมามองชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงเจือความน้อยใจอย่างปิดไม่มิด

หม่อมราชวงศ์หนุ่มยังไม่ทันตอบก็ถูกถามต่อด้วยคำถามคล้ายกันจากด้านหลัง

“นั่นสิชายณู ทำไมถึงออกไปข้างนอก ไม่อยู่ฟังน้องเล่นเปียโนล่ะ”

หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรก็เลยไปมองด้านหลัง ก็พบหม่อมราชวงศ์นภดารา เทพรัตน์ ผู้เป็นมารดาเ็นอยู่ จึงถือโอกาสปลดมือของโสคนธิกาที่คล้องแขนออก แล้วเดินเข้าไปหาพลางยิ้มกว้าง

“ดูเห็นอากาศดีก็เลยไปเดินเล่นข้างนอกมาครับหม่อมแม่”

“อ้าว แล้วหญิงนี้มละไปไหน ทำไมไม่กลับมาด้วยกัน” มารดาถามพลางกวาดตามองหาบุตรสาวคนเล็ก

หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรหันไปสบตาผู้เป็นเพื่อนแวบหนึ่ง แล้วตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เดี๋ยวก็คงมาครับ” แล้วรีบดึงความสนใจของมารดาให้เบนไปจากเรื่องของน้องสาว ด้วยการหันไปพูดกับโสคนธิกาที่ยืนทำหน้าจ้ำอ้อย

“เอื่อย เล่นเปียโนเพลงที่ว่าให้พี่ฟังอีกครั้งได้ไหม”

ดวงหน้าจ้ำๆ ของคนถูกขอให้เล่นเพลงอีกครั้งเปลี่ยนเป็นสดใสขึ้นมาทันควัน

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ”

พูดจบเจ้าของร่างออร์ซาก็เดินหน้าเซดไปนั่งบนเก้าอี้หน้าเปียโนตัวใหญ่ แล้วกรีดนิ้วเรียวยาวพรมลงบนคีย์บอร์ด บรรเลงเพลงด้วยท่าทางชำนาญ ท่ามกลางเสียงปรบมือดังก้องจากรอบๆ ข้าง

มารดาเงยหน้าถามบุตรชายตัวสูงที่มีใบหน้าประพิมพ์ประพายคล้ายตัวเอง “น้องเล่นเปียโนเพราะอะไรไหมชายณู”

“ก็...เพราะดีครับ”

คนฟังคลี่ยิ้มกว้างด้วยถูกใจกับคำตอบที่ได้รับนัก

“หนูเอื้อนนอกจากเล่นเปียโนได้ไพอะแล้ว กิริยามารยาทก็ยิ่งเรียบร้อยน่ารักอีก ชายณุดคิดว่าน้องเป็นอย่างที่แม่พูดไหม”

หม่อมราชวงศ์พิชณูวัชรจะตอบว่าอะไรได้นอกจาก “ครับ” แล้วก็ตามมาด้วยการถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ด้วยรู้ถึงความหมายที่มารดาสื่อเป็นอย่างดี

“แม่ดีใจที่ชายณูชอบน้อง” ผู้เป็นมารดาตีชลุ้มโดยเอาความคิดของตัวเองเป็นที่ตั้งว่าบุตรชายตอบรับ

“ณูไม่ได้ชอบน้องแบบที่หม่อมแม่คิดนะครับ” คนถูกตีชลุ้มพูดอย่างอ่อนใจ

“ตอนนี้ไม่ชอบ ต่อไปก็ชอบเองจ้ะ” หม่อมราชวงศ์นภดาราทำหน้าที่และพูดอย่างไม่ยอมแพ้ พลังมองไปยังคนที่ถูกพาดพิง ซึ่งเพิ่งเล่นเพลงจบและกำลังเดินตรงมาอย่างมาดมั่น

“วันนี้หม่อมหน้าแต่งกายงามจังเลยนะคะ”

โศคนธิกาเดินมาถึงก็พูดเสียงหวานเอาใจผู้เป็นหม่อมแม่ของชายหนุ่มที่ตนหลงรักทันที ซึ่งหม่อมราชวงศ์นภดาราก็ชื่นชอบถ้อยคำไพอะเสนาะหู ดวงตาคมกริบคล้ายบุตรชายจึงมองสาววัยแรกรุ่งด้วยสายตาเอื้อเอ็นดู

“ชอบใจมากจ้ะหนูเอื้อน” ก่อนจะเงยหน้าบอกบุตรชายตัวสูง “ชายณูพาน้องไปเดินดูดอกบัววิกตอเรียสิลูก กำลังออกดอกตูมงามเสีย” ขณะจะหันไปทางฉัตรพงษ์เพื่อบอกให้ปลีกตัวไป จะได้เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวทั้งคู่อยู่ด้วยกัน ก็ถูกเจ้าตัวซิงพูดเสียก่อน

“หม่อมมาครับ ผมเห็นเพื่อนๆ หม่อมมาที่โต๊ะเรียกอยู่นะครับ”

“อ้าวหรือจ้ะ ถ้าอย่างนั้นแม่กลับไปโต๊ะก่อนนะชายณู ผ่าก้นด้วย” หม่อมราชวงศ์นภดารารับเดินกลับไปยังโต๊ะ ลืมเรื่องที่จะพูดกับฉัตรพงษ์เสียสิ้น

ครั้นหม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรเห็นมารดาเดินกลับไปโต๊ะ ก็หันไป
สบตากับผู้เป็นเพื่อน แล้วจึงหันไปบอกโสคนธิกาที่ยืนยิ้มหวานอยู่

“เราไปนั่งที่โต๊ะกันดีกว่า”

รอยยิ้มบนดวงหน้าสวยค่อยๆ เลือนหายไป

“อ้าว พี่ชายณู่ไม่พาเอื้อยไปดูดอกบัววิกตอเรียอย่างที่หม่อมหน้าบอก
หรือคะ”

หญิงสาวเอ่ยถามด้วยความผิดหวัง เพราะนึกว่าชายหนุ่มจะพาเธอ
ไปเดินเล่นสองต่อสอง สำหรับฉัตรพงษ์นั้นเธอไม่นึกหวัง เพราะคิดว่า
อีกฝ่ายคงจะปลีกตัวไปตามมารยาท

“พี่เพิ่งกลับมาจากข้างนอก ยังไม่มีอะไรตกถึงห้องเลยจ๊ะ”

นี่คงเป็นคำแก้ตัวที่หม่อมราชวงศ์พิษณุวัชรคิดว่าเข้าท่าที่สุด และ
เหมือนจะได้ผล

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อะ”

ตอนแรกโสคนธิกาก็พาชายหนุ่มทั้งคู่แยกไปนั่งโต๊ะที่ว่าง แต่พลัน
ความคิดบางอย่างก็แวบเข้ามาในสมอง จึงเปลี่ยนความตั้งใจ เดินตรงไปยัง
โต๊ะของหม่อมหลวงนพรุจที่ตัวเองเพิ่งจะผละมาก่อนหน้านี้ พร้อมด้วย
รอยยิ้มที่มุมปาก